

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια και τέλος' ἴδε σελ. 145.]

Πῶς νά την θεραπεύσῃ τὴν μητέρα του! Τοῦτο ἐσκέπτετο ὁ Μάριος ἀπὸ χθές· καὶ εἶχεν εὖρη τὸ φάρμακον ὁ φιλόστοργος υἱός.

Παρατήρησε πάλιν τὸ ὥρολόγιον τοῦ κωδωνοστασίου, καὶ οἱ δείχται ἐδείκνυον ἀκριβῶς τὴν 4^{ην} ὥραν.

— Καίρὸς! εἶπέ πρὸς τοὺς φίλους του μὲ ἀλλόκοτον φωνήν. Ἐμπρός!

Καὶ οἱ τέσσαρες φίλοι ἐξεκίνησαν.

ΕΤΟΣ Ζ'.—23^{ον} Τεύχος.

Καθ' ὅδον ὁ Μοντανῆς ἠρώτησε τὸν Μάριον:

— Δὲν θά μιν εἶπες τώρα, Μάριε, διατί ἐπερίμενες ὡς αὐτὴν τὴν ὥραν;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μάριος, ἐπερίμενα νὰ σημάνουν αἱ τέσσαρες.

— Καὶ διατί τάχα; ἠρώτησεν ὁ Δουμποδάνος, ὁ ὅποιος δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τὴν αἰτίαν.

— Διότι αὐτὴν τὴν ὥραν πάντοτε ἐσχολοῦσα, εἰς

ΤΟΜΟΣ Η'.—11

τάς τέσσαρας, καὶ ἡ μητέρα μου μ' ἐπερίμενον εἰς τὸν κηπὸν μας κοντὰ εἰς τὴν πορτοὺλα.

— Καὶ τώρα ἀκόμη το κάμνει τακτικά, εἶπεν ἡ μικρὰ Λουκία.

Διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μαρίου, τὴν ὀπίσταν αὐτός, ὡς ἐνθυμεῖσθε, εἶχε παραστήσει ὅτι ἦτο πύργος μεγαλοπρεπής, ἔπρεπε νὰ καταβοῦν μικρὰν ὁδὸν κατωφερῆ. Εἰς τὸ ἄκρον ἦτο ἡ ὁδὸς τοῦ σχολείου, ἡ ὁποία διήρχετο ὑπισθεν τοῦ κηπου.

Οἱ φίλοι τοῦ Μαρίου βλέποντες τὴν συγκίνησιν τοῦ φίλου των, συνεκινήθησαν καὶ αὐτοί, καθὼς καὶ ἡ μικρὰ Λουκία. Τόσον εἶχον συγκινήθη, ὥστε χωρὶς νὰ θέλουν ἐβάδιζον ἀκοποδογῆ, δηλαδὴ σιγά σιγά μὲ τὰς ἄκρας τῶν ποδῶν των.

Τώρα πλέον ἐμάντευσαν τὸ σχέδιον τοῦ Μαρίου, τὸ ὁποῖον καὶ αἰεὶ βέβαια θὰ το ἐμάντευσατε, μικρὰι μου καὶ μεγάλαι ἀναγνώστριά, καὶ μικροὶ μου καὶ μεγάλοι ἀναγνώσται.

Αἴφνης, ἐν ᾧ ἐβάδιζον τὰ τέσσαρα παιδία, ἐστάθη ὁ Μάριος καὶ εἶπε:

— Σταθῆτε σῆς ἐδῶ, ἀγαπητοὶ μου, διότι πρέπει νὰ ὑπάγω μόνος μου. Καὶ ἡ φωνὴ του ἔτραμεν ἀπὸ τὴν πολλὴν συγκίνησιν.

Οἱ φίλοι του καὶ ἡ Λουκία ἐστάθησαν.

Τότε ὁ Μάριος Καπάνης ἐπροχώρησε μόνος του μὲ τὸ συνηθισμένον βῆμά του, καὶ ἐβάδιζεν εἰς τὴν στενὴν ὁδόν, ἡ ὁποία ἦτο ἔρημος, καὶ ἐψιθύριζε τὸ ᾄσμα τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Λουκίας.

ΚΣΤ'

ΜΗΤΡΙΚΗ ΛΑΧΤΑΡΑ

Ἡ κυρία Καπάνη, ἡ ἀξιόλογος μητέρα τοῦ Μαρίου, εἶχε καταβῆ εἰς τὸν κηπὸν καὶ ἐκάθητο ὡς νὰ ἐπερίμενε κατὶ τι καλόν. Καὶ αὕτη δὲν εἶδερε τί τὴν πορεκίει νὰ καταβαίνει τακτικά τὴν ὄραν κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Μάριος τῆς ἐπανήρχετο ἄλλοτε ἐκ τοῦ σχολείου. Ἐστήριξε τὴν χεῖρά της ἐπὶ μικροῦ τραπέζιου, καὶ ἐκάθητο συλλογισμένη.

Τὸ ὀρολόγιον τῆς Μητροπόλεως ἐσήμαινε τὰς τέσσαρας.

Ἡ φιλόστοργος μητέρα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν της καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ἀχ! αὕτην τὴν ὄραν ἄλλοτε ἤρχετο ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὁ Μάριος μου. Ποῦ νὰ εἶνε τώρα τὸ καλὸ μου τὸ παιδί!

Καὶ ἐστενάξε καὶ ἐδάκρυσε.

Αἴφνης ἀκούεται βῆμα βιαστικόν ἔξω εἰς τὴν μικρὰν ὁδόν.

Ἡ μητέρα τοῦ Μαρίου ἀνεκίρτησε, διότι εἶδερε πολὺ καλὰ ὅτι αὕτην τὴν ὄραν ψυχὴ δὲν διέβαινε ποτε ἀπ' ἐκεῖ.

— Ποῖος νὰ εἶνε; εἶπε καθ' ἐκστην.

Ἄλλ' ἰδοὺ φωνὴ ἠχηρὰ ἔρχεται εἰς τὴν ἀκοήν της.

Ἡ δυστυχῆς μητέρα τα ἔχασε, καὶ τρέμουσα ἀνεφώνησεν:

— Αὐτὴ ἡ φωνή! Μοῦ φαίνεται ὡς τὴν φωνὴν... Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν... καὶ ὅμως... Αὕτη ἡ φωνή! "Ονειρον θὰ εἶνε! Ἄλλὰ πάλιν... πῶς; πῶς νὰ εὑρεθῆ ἔδῶ ὁ υἱός μου!

Καὶ ἔκαμε νὰ σηκωθῆ, ἀλλὰ πάλιν ἐκάθισε καὶ ἐσφάλησε τοὺς ὀφθαλμούς της διὰ νὰ συλλογισθῆ καλλιτέρα πού εὑρίσκεται, ἐάν εἶνε ἐξυπνος ἢ κοιμάται, ἐάν εἶνε μὲ τὸν νοῦν της ἢ μῆπως παρεφρόνησε.

Τότε ἐφάνη εἰς αὐτὴν ὅτι ἤκουσε κρότον εἰς τὴν μικρὰν θύραν, ἡ ὁποία ἦτο ὑπισθεν της, καὶ ὅτι κάποιος ἤνοιξε τὴν πορτοῦλαν.

Καὶ ἐν ᾧ εἶχεν ἀκόμη κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, αἴφνης ἠθάθη εἰς τὸν τράχηλόν της δύο μικροὺς βραχιόνας, οἱ ὁποῖοι ἤθελουν νὰ τὴν ἐναγκαλισθοῦν, καὶ ταυτοχρόνως ἤκουσθη φωνὴ γνωστοτάτη, φωνὴ γλυκεία, φωνὴ ἀγαπητὴ, φωνὴ τρέμουσα, καὶ εἶπε μὲ πολλὴν συγκίνησιν καὶ ἀγάπην:

— Καλημέρα, μητερίτσα μου!

Ἡ μητέρα τοῦ Μαρίου ἐκίρτησε, καθὼς ἤκουσε τὴν γλυκυτάτην ἐκείνην φωνὴν καὶ ἠθάθη τὴν θαυπέαν τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἐκάθητο γονατιστὸν σχεδὸν ἐμπρὸς της, διὰ νὰ πέσουν εἰς τὸ πρόσωπόν του τὰ μητρικὰ βλέμματά της ὅταν ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς της.

Αἱ χεῖρές της ἔτραμον, καὶ αὕτη ἔτραμε καὶ ἐθώπευε τὸ πρόσωπόν του, ὡς νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ καὶ νὰ τον ἀνακαλύψῃ ἂν εἶνε πράγματι ἐκεῖνος; τὸν ὁποῖον ἐπόθει.

Αἴφνης ἀνεφώνησε:

— Μάριε... παιδί μου... σὺ εἶσαι; "Ἡ μὴ εἶνε ονειρον;... Μάριέ μου... ὀμίλησε, ὀμίλησέ μου... δὲν ἀνοίγω τὰ μάτια μου πρὶν ἀκούσω τὴν φωνὴν σου... φοβοῦμαι, πολὺ φοβοῦμαι, Μάριέ μου, μῆπως γελασθῶ!

Καὶ ὁ Μάριος ἀπεκρίθη:

— Ἐγὼ εἶμαι!... ἐγώ! ὁ μικρὸς σας Μάριος... Μὴ φοβηθῆτε, μητερίτσα μου, καὶ ἀνοίξτε τὰ μάτια σας! ἀνοίξτε τα!

Ἐμειδίσεν ἡ κυρία Καπάνη καὶ χαρὰ ἄρρητος ἐλαμψεν εἰς τὸ πρόσωπόν της. Ἐπίστευε τώρα, δὲν ἐφοβεῖτο πλέον! "Ἡ το βεβαία ἡ φιλόστοργος μητέρα ὅτι δὲν ἔδλεπεν ονειρον!

Ἐνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ βλέπει τὸν ἠγαπημένον υἱὸν της τὸν βλέπει, τὸν βλέπει: καὶ δὲν τον χορταίνει!

Τίποτε δὲν τον ἠρώτησεν ἀλλὰ καὶ δὲν εἶχε χρεῖαν νὰ τον ἐρωτήσῃ. Διότι τί τὴν ἔμελε νὰ μάθῃ πῶς ἦλθεν ὁ Μάριος; Εἶχε τὸν υἱὸν της τὸν ἀγαπητόν

εἰς τὸ πλευρὰν της; Τοῦτο καὶ μόνον τὴν ἔφθανε. Τί ἄλλο ἤθελε;

Ἄλλὰ ἂν δὲν τὴν ἔμελε τὴν μητέρα, ἔμελεν ὅμως τοὺς ἄλλους οἰκείους.

Αἴφνης ὄκισθεν τοῦ Μαρίου καὶ τῆς μητρὸς του ἤκουσθη φωνὴ ἄρρευση καὶ ζωηρά. Ἡ φωνὴ αὕτη ἐσανέρωνε καὶ θαυμασμόν καὶ συγκίνησιν καὶ ἐπιπλήξιν καὶ εἶπε:

— Πῶς εὑρέθη ἔδῶ ὁ υἱός μου Μάριος Καπάνης; Μὲ τίνας ἀδειαν ἦλθε καὶ μὲ τί ἐξοδα; Ἐίμαι πολὺ περίεργος νὰ το μάθω!

— Ὁ Μάριος ὡς ἤκουσε τὰς πρώτας λέξεις τοῦ πατρὸς του ἐκινήθη νὰ ῥιπθῆ εἰς τὸν τράχηλόν του, ἀλλὰ οἱ ὑστεροὶ ὅμως λόγοι του ἔκαμαν νὰ παύσῃ καὶ τὸν ἀνεχάϊτισαν. Ὡστε μόλις ἐπρόφρασε νὰ ψιθυρίσῃ:

— Πατέρα, σταθῆτε σῆς παρακαλῶ, τώρα ἀμέσως θὰ σας εἶπω...

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐνστικτῶς πολλῆς συγκινήσεως δὲν ἤδυνῆθη νὰ ἀποτελεώσῃ τὴν φράσιν του, ὁ πατήρ του ἐπέλαβε μὲ περισσοτέραν αὐστηρότητα:

— Ἐὰν ἔκαμες κανὲν ἀνδραγάθημα, λογιώτατε!.. Ὡς ἔφυγε βέβαια κρυφὰ ἀπὸ τὸ Λύκειον!... Ἀχ! δυστυχία μου! Αὐτὰ ἐπερίμενα ἀπὸ τὸν Μάριόν μου;...

— Μὰ, κατέρα μου, σῆς βεβαιῶ ὅτι ἀπατάσθε! ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος, πεπεισμένος περὶ τῆς ἀθωότητός του.

— Μὰ βεβαιούς!... ἔ; μὲ βεβαιούς!... εἶπεν ὁ κύριος Καπάνης, μὲ φωνὴν ἠσυχωτέραν, διότι ἤρχε νὰ πείθεται ὅτι ὁ υἱός του ἴσως ἦτο ἀθῶος. Ἄλλα τίς μ' ἐγγυᾶται ὅτι δὲν με ἀπατάς; τίς θὰ μὲ το ἀποδείξῃ;... ἔ;

— Ἡμεῖς, κύριε, εἶπεν ὁ Μοντανῆς προβάλλον εἰς τὸ μέσον καὶ ἔχων ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἐναντιῶν τὸν Δουμποδάνου καὶ τὸν Σαϊζάνη. Ὅπισθεν δὲ αὐτῶν ἦτο χωμένη καὶ ἡ μικρὰ Λουκία, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν ἀγαπητόν ἐξάδελφόν της καὶ τὰς τρεῖς φίλους του.

Ὁ κύριος Καπάνης ἐξεπλάγη διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἐμφάνισιν τῶν τριῶν παιδιῶν ἐστράφη, λοιπὸν πρὸς αὐτὰ καὶ εἶπε μὲ τρόπον ἀπότομον:

— Σαῖς; καὶ ποῖοι εἶσθε τοῦ λόγου σας, παρακαλῶ;...

Καὶ οἱ τρεῖς φίλοι ἀπεκαλύφθησαν μετὰ πολλοῦ εὐδασμοῦ.

Ὁ Μοντανῆς προχωρεῖ πρὸς τὸν κύριον Καπάνη καὶ λέγει:

— Μὰς συγχωρεῖτε πρώτον, κύριε, διότι ἐσεκίμεθα ἔξω καὶ ἐκρυφακούσαμεν. Σαῖς βεβαιῶ ὅτι ποτὲ δὲν ἐφανταζόμεθα ὅτι θὰ ὑποπτεύετε τὸν Μάριον. Εἶνε λοιπὸν καθήκόν μας νὰ σας διαφω-

τίσωμεν ἡμεῖς τί τρέχει, καὶ νὰ διαλύσωμεν τὰς ὑποψίας σας

— Μὰ ποῖοι εἶσθε τοῦ λόγου σας; ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Καπάνης ἀγανακτῶν. Ποῖοι εἶσθε; Δὲν μου λέτε νὰ μάθω καὶ ἐγώ;

Οἱ μαθηταὶ βλέποντες τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ κυρίου Καπάνη ἠτοιμάσθησαν νὰ ἀναχωρήσωσιν. Ἄλλὰ ὁ Μάριος δὲν εἰμπόρεσε νὰ κρατηθῆ περιπλέον, ὥρμησε λοιπὸν πρὸς τὸν πατέρα του, ἤρπασε τὴν χεῖρά του διὰ τῆς βίας καὶ ἀνεφώνησε δακρυῶν:

— Πατέρα, αὐτὸς ὅπου σας ὀμλεῖ εἶνε ὁ Γεώργιος Μοντανῆς!

— Ὁ Γεώργιος Μοντανῆς! ἐπανέλαβον ταῦτοχροῦνος ὁ κύριος Καπάνης καὶ ἡ κυρία Καπάνη μετὰ μεγάλῃς ἀπορίας καὶ συγκινήσεως. Ὁ Γεώργιος Μοντανῆς εἶνε!

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Μάριος σιγὰ πρὸς τὸν πατέρα του, μάλιστα αὐτὸς εἶνε, καὶ εἰςεύρετε τί του χρεωστῶ ἐγώ!... Ἐπειτα εἶπε δυνατὰ: «Οἱ δύο φίλοι του, οἱ ὁποῖοι τον συνοδεύουν, εἶνε καὶ ἰδικοί μου φίλοι, ἰδοὺ ὁ Παῦλος Σαϊζάνης, ἰδοὺ ὁ Λεωνίδας Δουμποδάνος. Πολλάκις σας ἔγραψα περὶ τῶν τριῶν τούτων φίλων μου.

Ὁ Μάριος ἔλεγεν ἀλήθειαν, καὶ ὁ κύριος Καπάνης καὶ ἡ κυρία Καπάνη ἐγνώριζον κάλλιστα τοὺς φίλους τοῦ υἱοῦ των, καὶ εἶχον γινῶσιν τῆς γενναίας πράξεως τοῦ Γεωργίου Μοντανῆ, ἀνευ τοῦ ὁποῖου δὲν θὰ ἔδλεπον τὸν υἱὸν των.

Ὁ κύριος Καπάνης ἐγύρισε καὶ εἶδε τὴν γυναϊκά του καὶ εὐθὺς ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Μοντανῆν, ἔλαβε καὶ τὰς δύο χεῖράς του καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, τὰς ἔθλιψε τόσον δυνατὰ, ὥστε ὁ Μοντανῆς ἐνόησε τὴν σημασίαν.

Ἐπειτα ἐθλιψε τὰς χεῖρας καὶ τοῦ Σαϊζάνη καὶ τοῦ Δουμποδάνου καὶ ἐποιήθησεν ἐλαφρὰ τὴν ῥοδίνην περσιὰν τῆς μικρῆς Λουκίας, τὴν ὁποῖαν δέκρινεν ὑπισθεν τῶν μαθητῶν, καὶ τῆς εἶπε: «Κατεργάρ».

Ἡ κυρία Καπάνη ἠσπάσθη καὶ τοὺς τρεῖς συμμαθητάς, ἀλλὰ τὸν Γεώργιον Μοντανῆν μὲ πολὺ περισσοτέραν ἀγάπην καὶ συγκίνησιν. Καὶ εἰςεύρεμεν τὴν αἰτίαν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Φυσικὰ οἱ τέσσαρες μικροὶ περιηγηταὶ ἐδιηγῆθησαν τὴν ἐσπέραν, μετὰ τὸ ὀρεκτικώτατον δεῖπνον, τὸν σκοπὸν τοῦ ταξιδίου των καὶ τὰς διαφόρους περιπετείας των.

Ὁ κύριος Καπάνης καὶ ἡ κυρία Καπάνη δὲν ἠπόρησαν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὁποῖαν εἶχον τὰ τέσσαρα παιδία νὰ ταξιδεύωσι μόνα των. Δὲν ἠπόρησαν, διότι ὁ Μοντανῆς εἶχεν εἶπῃ εἰς αὐτοὺς περὶ

τοῦ γέροντος Ματθαίου, ὅτι τοὺς παρηκολούθει κρυφά, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου των καὶ εἶχε τὸν νοῦν του νὰ μὴ πάθῃσι τίποτε.

Ἡ ἑσπέρα ὅλη παρήλθεν ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει, καὶ πάντες ἐκοιμήθησαν λαμπρότατα.

Τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἄλλη πάλιν χαρὰ ἀπροσδόκητος!

Πρῶτ' πρῶτ' νὰ σου κχι ἔρχεται ὁ θεὸς τοῦ Μοντανῆ με τὸν γέροντα Ματθαῖον, οἱ γονεῖς τοῦ Σαϊζάνη καὶ οἱ γονεῖς τοῦ Δουμποδάνου. Φαντασθῆτε τὴν χαρὰν των!

Ἀλλὰ πῶς ἐξεφύτρωσαν διὰ μιᾶς καὶ τὰ ἐξ ἐκεῖνα ἀγαπητὰ πρόσωπα;

Ὁ κύριος Μοντανῆς, ὁ θεὸς τοῦ Γεωργίου, εἶχε παραγγεῖλη εἰς τὸν γέροντα Ματθαῖον νὰ προσκάλῃ τὸν κύριον Σαϊζάνη καὶ τὴν κυρίαν του, καὶ τὸν κύριον Δουμποδάνον μετὰ τῆς κυρίας του νὰ συναντηθοῦν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἔπου τοὺς ἐπερίμεναν ὁ κύριος Μοντανῆς, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐξεκίνησαν καὶ οἱ ἐξ διὰ τὴν πατρίδα τοῦ Μαρίου νὰ ἀσπασθῶσι τὰ τέκνα των ἕξαινα ἕξαινα.

Ὁ κύριος Καπάνης καὶ ἡ κυρία Καπάνη ἐχάρησαν πολὺ διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην καὶ τοὺς παρσκάλεσαν νὰ μείνωσιν ὀλίγας ἡμέρας πρὸς κοινὴν χαρὰν καὶ τῶν γονέων καὶ τῶν τέκνων.

Παρὰ τοῦ γέροντος Ματθαίου ἔμαθον ὅτι ὁ κλέπτης—ὁ περίφημος κλέπτης τοῦ Μαρίου—ἦτο καλὰ φυλαχμένος εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ δὲν ἦτο φόβος νὰ φύγῃ, ὅπως τὴν ἄλλην φορὰν ὅτι οἱ ἐργάται ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι διώρθωνον τὴν ὁδόν, ἔταχνον πρόσωτιμον καὶ τιμωρίαν ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου των ὅτι ἡ γραῖξ μήτηρ τοῦ Μάρκου καὶ ἡ μικρούλα Κούλα ἦσαν ἐν ἀσφλείᾳ ὅτι ὁ κύρ Λεγούλακης εἶχε διορθωθῆ καὶ εἶχεν ἀφήσῃ, ὁριστικῶς πλέον τὸ κρασάκι.

Ὁ πατὴρ τοῦ Μαρίου ἐθαύμαζε βλέπων ὅτι συνέθησαν εἰς τὸν υἱὸν του τόσα καὶ τόσα πορὰδοξα πράγματα. Καὶ με πατρικὴν χαρὰν ἐτράβηξε τὸ αὐτὸ τοῦ Μαρίου καὶ ἐψέθυρσεν:

— "Αἰντε, μικρὲ καλλήκαρᾷ μου! Πῶς φαίνεται πὼς εἶσαι πατριώτης τοῦ Ἀρτανιάν!

Καθὼς ἤκουσαν τὸ ἔνομα τοῦτο ὁ Μοντανῆς, ὁ Σαϊζάνης καὶ ὁ Δουμποδάνος ἐκούταξαν ἀλλήλους καὶ ἐμειδίασαν οἱ τρεῖς μικροὶ σωματοφύλακες, χωρὶς νὰ καταλάβουν οἱ γονεῖς τὴν αἰτίαν τοῦ μειδιάματος.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀνεχώρησαν οἱ φιλοξενούμενοι καὶ μετέβησαν ἕκαστος εἰς τὴν κατοικίαν του. Ἐμεινε δὲ μόνος ὁ Μάριος μετὰ τῶν γονέων του, καὶ διήλθεν ἐν χαρᾷ καὶ εὐθυμίᾳ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν. Δὲν παρήργετο δὲ ἡμέρα χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶσι τὸν ἀξιόλογον φίλον Μοντανῆν καὶ τὸν γενναῖον θεῖόν του, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἡ αἰτία τῆς σημερινῆς εὐτυχίας των.

Καὶ μετὰ τὸ τέλος τῶν διακοπῶν, ὅτε ἐπληροῖαζε πάλιν ἡ ἐναρξὶς τῶν μαθημάτων τοῦ Λυκείου, ἐπανήλθον πάντες οἱ μαθηταὶ εἰς τὸ Λύκειον, καὶ οἱ τέσσαρες φίλοι μας καὶ οἱ Βρασιλιανοὶ καὶ οἱ Βλάχοι. Κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν δὲ τὴν ὅποιαν ἔδωκαν μετὰ τῶν τῶν ὥραν τῆς πυρκαϊᾶς, ἔπαυσαν αἱ φιλονικίαι των καὶ αἱ ἀντιζηλίαι των, καὶ ἦσαν πλέον φίλοι ἐπιστήθιοι.

Ἰδιαιτέραν ὁμοῦ ἀγάπην καὶ φιλίαν εἶχον πρὸς ἀλλήλους οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες Γεωργίος Μοντανῆς, Παῦλος Σαϊζάνης καὶ Λεωνίδας Δουμποδάνος, καὶ ὁ ἀγαπητὸς αὐτῶν φίλος Μάριος Καπάνης.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΙΟΣ
(κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑἰΜΙΛΙΟΥ ΔΕΒΕ)

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Τὴν γνωρίζετε τὴν Φωφῶ, τὴν μικρὰν, τὴν καλὴν Φωφῶ;
Ἐχει πόσας κούκλας, θαρρεῖτε; Δύο, τρεῖς, πέντε; Πόσας ἔχει, ἂν το εὔρητε;
Ἐχει δώδεκα, κυρίαί μου!

Δώδεκα κούκλας μόνη της; Μάλιστα. Πολὺ δίκαια εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ διὰ τὴν Φωφῶ ὅτι ἔχει μεγάλην οἰκογένειαν.

Πρῶτα πρῶτα ἔχει τὴν Μελαχροινὴν, τὴν Ξανθὴν, καὶ τὴν Σγουρομαλλοῦσαν. Ἐνωρεῖτε διατί ἔδωκεν αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς τὴν καθεμίαν.

Ἐπειτα ἔχει τὴν Πεντάμορφην καὶ τὴν Σερπετὴν καὶ πάλιν δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἐνοήσητε διατί τὰς ὠνόμασε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἐπειτα ἔχει τὴν Τριανταφυλλίαν, ἡ ὅποια εἶνε ὡσάν τριαντάφυλλον, τὴν Καμαροφρίδαν, τὴν Γελάστην, ἡ ὅποια φαίνεται ἔτοιμη νὰ γελᾷ κάθε ὥραν. Τὴν Μικρούλαν, χαριτωμένην ὡσάν τὸ ὄνομά της. Τὴν Συμπαθητικὴν ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Τὴν Βασιλοπούλαν, ἡ ὅποια ἔχει βασιλικὰ προικιά, καὶ τὴν Βοσκοπούλαν, ἡ ὅποια εἶνε ἐνδεδυμένη ὡσάν χωριατοπούλα.

Ἀπὸ ὅλας τὰς κούκλας της ἡ Φωφῶ δὲν ἀγαπᾷ περισσότερον οὔτε τὴν Βασιλοπούλαν, οὔτε τὴν Πεντάμορφην, οὔτε τὴν Σγουρομαλλοῦσαν, ἀλλὰ τὴν πτωχὴν τὴν Βοσκοπούλαν. Αὐτὴν ἀγαπᾷ περισσότερον ἀπ' ὅλας.

Καὶ ἤξευρε διατί;

Διότι ἡ Βοσκοπούλα μίαν φορὰν ἔπαθεν ἐν τρομερὸν δυστύχημα.

Ὁ σκύλος Μώψ ἠθέλησε νὰ παῖξῃ μαζί της. Δὲν εἶνε κακὸς ὁ Μώψ, ἀλλὰ κάποτε εἶνε κάπως χονδρὸς, βάνασος.

Ἐτράβηξε λοιπὸν τόσον δυνατὰ τὴν Βοσκοπούλαν ἀπὸ τὸ χεῖρ ὥστε της το ἔβγαλε ἡ δυστυχημένη κούκλα οὔτε ἀχ! δὲν εἶπε. Ὁ ἄνάντε καὶ σεῖς τὸ ἴδιον, μικραὶ μου κυρίαί, ἂν ἦσθε εἰς τὴν θέσιν της Βοσκοπούλας;

Δὲν ἐφώναζε διόλου, δὲν ἐκλαυσε σταλιά καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ μητέρα της Φωφῶς της ἔρραψε τὸν βραχιόνα ἐκεῖ ὕψηλὰ ἔς τὸν ὦμον με μίαν χονδρὴν βελόνην καὶ με χονδρὴν κλωστήν.

Ἡ Φωφῶ δὲν ἐπίστευε νὰ εὕρῃ τόσον ὑπομονητικὴν τὴν Βοσκοπούλαν της ἕκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ γενναϊότης της. Αὐτὴ εἶνε τόσον δειλὴ! Μόλις κεντηθῆ ὀλίγον εἰς τὸ δακτυλάκι της, τὸ μανθάνουν ὅλοι εἰς τὸ σπίτι, διότι βάζει τὰς φωνάς.

Ἀπὸ τότε ἀγαπᾷ ἀκόμη περισσότερον τὴν Βοσκοπούλαν, καὶ τὴν ἔχει μαζί της εἰς τὸ κρεβατάκι της. Κάθε βράδῃ ἡ Φωφῶ τὴν παίρνει ἀγκαλιὰ καὶ κοιμᾶται.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΟΜΨΕΥΟΜΕΝΗ ΚΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΚΑΤΑΣΤΑΤΟΣ

"Ισως εγνωρίσατε, μικροί μου φίλοι, την Δεσποινίδα Κομψευομένην και τον Κύριον Ακατάστατον..."

"Η Δεσποινίς Κομψευομένη ονομάσθη κατ' αυτόν τον τρόπον εξ αιτίας της μεγάλης φροντίδος την οποίαν ελάμβανε δια την ενδυμασίαν της..."

"Εννοείτε, μικροί μου φίλοι, ότι δεν θέλω να κατηγορήσω την Δεσποινίδα Κομψευομένην ότι είχε τάξιν..."

"Την πρώτην φοράν κατά την οποίαν την συνήγατις έμενε κατευχαριστήμενος, διότι την έδλεπον εν-δεδυμένην με τσάναν καλαιθής και επιμέλειαν..."

"Είπε αδύνατον να φαντασθή τις αδελφών και αδελφήν τόσο άμοιρους όσον τα δύο εκείνα παιδιά..."

"Το γελών τον ποτέ δεν ήτο έντελώς κομψο-μένον, το πανταλόν του έπιπτεν επάνω εις τα υπο-

δήματά του, και μεταξύ του γαλέκου και του πανταλονίου εφαινετο το υποκάμισον..."

"Ότε μετέδινεν εις καρμίαν επίσκεψιν, ωμοιάζει αρκετά, με το φοβισμένον πρόσωπόν του..."

"Εννοείτε βέβαια ποίαν έντύπωσιν έπροξένουν η Δεσποινίς Κομψευομένη και ο Κύριος Ακατάστατος..."

"Τον παρασμένον χειμώνα η Δεσποινίς Κομψευομένη και ο Κύριος Ακατάστατος ήσαν προσκεκλη-μένοι εις μεγάλον χορόν παιδιών..."

"Ο Κύριος Ακατάστατος, μετά πολλούς διατα-μούς άπεφάσισε να υαλίση τα υποδήματά του..."

"Η Δεσποινίς Κομψευομένη της οποίας όλη η προσοχή ήτο έστραμμένη προς τον έαυτόν της..."

είχαν ήδη πρό πολλού άρχισει, κρατούμενοι από την χείρα..."

"Η κόρη εκείνη, η άλύγιστος και ώσπν κολληρι-μένη, πλησίον του παιδιού εκείνου, με τ' έμπερδευ-μένα μαλλιά και τ' ακατάστατα ένδύματα..."

"Ότε επέστρεψαν εις την οικίαν των έμέμφοντο ο εις τον άλλον ότι έγεινεν αίτια να τους περιπαίξουν..."

Η ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΤΟΥ ΦΕΝΑΧ

(Συνέχεια: εδ: Σελ. 151)

"Το άξιωμα τουτο, το όποιον εφαινετο άληθές και το όποιον οι όκηνοι επικαλούνται προθύμως..."

"Μίαν ημέραν λοιπόν εν όψει της άλλοτρίως με βίαν την άλλοτρίως..."

"Αποτέλεσμα του παθήματος τουτο και των σχέ-φωων αι όποιαι επηκολούθησαν ύπήρξεν ότι η Δεσ-ποινίς Κομψευομένη μετεχειρίζετο του λοιπού μέρος του καιρού της εις το να τακτοποιή την άκκατον έν-δυματίαν του αδελφού της και να τω έμπνήη, όσον ήτο δυνατόν, την άγάπην της τάξεως την όποιαν δεν είχε..."

"Κατώρθωσε λοιπόν η απαλλαγθή προς όφελος του αδελφού της, της υπερβολής ενός προτερήματος, η όποιαι εις αυτήν μεν εγένετο ελάττωμα..."

"Τούτο δε αποδεικνύει, καλοί μου φίλοι, ότι εις κάθε πρόγμα πρέπει να αποφεύγωμεν εξίσου το πάρα πολύ και το παραπολύ ελάχισον..."

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

"Εξηπλωμένος επάνω εις τον σφα του, έσταυρωμένους έχων τους πόδας του κάτω από την γουάνν του..."

"— Δός μου το, δός μου το, δός μου το..."

"— Αι, αυτό δά, μου άραστεί περισσότερο..."

εβδομάδα τώρα έχω ένα βάρος επάνω εις τὸ στομάχι μου...

— Ίσως ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης τρώγει κάπως περισσότερο τοῦ δέοντος, ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ὁ Δζελάλ, ὁστις ἐδίπλωνεν ἐν ἔγγραφον τὴν σιγμὴν ἐλευθέρην.

— Τρώγω περισσότερο τοῦ δέοντος! τί λόγος εἶνε αὐτός! Ἡκουσες, Ἀζώρ, τί ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ὁ ἀσυλλόγιστος ἀνεψιός μου;... ἂμ' ἐγὼ εἶμαι ἀνεμικός! εἶπεν ὁ πασᾶς σταυρόνων μὲ δυσκολίαν τὰς χεῖράς του ἐπὶ τῆς κοιλίας του.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κοῦραν καὶ ἡ τελευταία μου σημείωσις τῶν ἱατρικῶν μου δὲν εἶνε καθόλου ὑπερβολική... πεντακῶσια γρόσια διὰ δέκα πέντε ἡμέρας εἶνε τίποτε.

— Ἐν τούτοις αἰσθάνομαι πολὺ βάρος εἰς τὸν στόμαχόν μου δόσε μου δὲ ἓνα ποτήρι ἀπ' αὐτὸ τὸ χωνευτικὸν βάλσαμον, φίλε μου Ἀζώρ.

Ὁ βοτανοπώλης ἔδωκε μὲ προθυμίαν ἄρκετὰ μεγάλην δόσιν τοῦ ἱατρικοῦ του.

— Θέλεις καὶ σύ, Δζελάλ; ἠρώτησεν ὁ Οὐζούμ ἀπ' οὗ κτάπτεν, ὅχι χωρὶς μορφασμοῦς τινας, τὸ χωνευτικὸν βάλσαμον.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ νέος σηκωθεὶς ἀπ' οὗ δὲν ἐπρογευμάτισα ἀκόμη δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ βιάσω τὴν χώνευσίν μου. Ἐξοχώτατε, σὰς ζητῶ τὴν ἄδειαν νὰ ἀναχωρήσω θὰ ὑπάγω νὰ ἐπιθεωρήσω τὸ τελωνεῖον.

— Πήγαινε, καλέ μου Δζελάλ, πήγαινε, εἶσαι εὐτυχῆς ἀπ' οὗ ἠμπορεῖς καὶ πηγαινεὶς χωρὶς πρόγευμα.

Μόλις εἶχεν ἀναχωρήσει ὁ Δζελάλ, ὁ δὲ Ἀζώρ ἦτο ἀκόμη πλησίον τοῦ πασᾶ ἐπαινῶν ἀκόμη τὴν ἀξίαν τοῦ ἱατρικοῦ του, ὅτε ἔξαφνα ὁ Οὐζούμ ἐτυνάχθη ἐπάνω ὠχρός, κρατῶν τὸ στήθος του μὲ τὰς δύο χεῖράς του.

— ὦ! ἀθλίε βοτανοπώλη! ἐφώναξε, τί μοῦ ἔδωκες νὰ πῶ; Αἰσθάνομαι φωτιά μέσα εἰς τὰ σπλάγχνα μου, ὁ στόμαχός μου ξεσχίζεται, μὲ ἐφαρμάκωτες!...

Ὁ δυστυχῆς Οὐζούμ πραγματικῶς ὑπέφερε φρικτοὺς πόνους καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐλάμβανε διαδοχικῶς ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἴριδος.

— Σὰς ἐφαρμάκωτα ἐπιθόρησεν ὁ Φενάχ κατατρομάξας ἀπὸ τὴν αἰφνιδίαν ἐκείνην ἀσθένειαν, διότι ἤξευρεν ὅτι ἦτο ἐντελῶς ἀβλαβὴς τὸ χωνευτικὸν βάλσαμόν του. Ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης ἔχει λάθος θὰ ἐφάγατε σήμερα τὸ πρῶτ' ἄντι τι βλαβερόν, τὸ ὅποιον τὸ χωνευτικόν μου θὰ σας κάμῃ νὰ το βγάλετε. Τί ἐφάγατε, Ἐξοχώτατε;

— Λουκάκινα, ἐπιθύρησεν ὁ Οὐζούμ συστρεφόμενος.

— Δέν το ἔλεγα ἐγώ; εἶνε κακοχώνευστα. Καί τί ἄλλο;

— Μία σαλάτα ἀπὸ νικιὰ κρομμύδια, ἀρέγκαις καὶ τομάταις, ἐξηκολούθησεν ὁ πασᾶς στεναίνων.

— Φοβερόν! καὶ τίποτε ἄλλο;

— ὦ; ἐπιθόρησεν ἔραγα καταίει.

— Νά! κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θανατώνετε τὸν ἑαυτὸν σας, Ἐξοχώτατε.

— Ἐλησμόνησα νὰ εἶπῶ ὅτι ἔφαγα καὶ μελιτζάναις μὲ γιαούρτι, καὶ τηγνίταις καὶ λουκουμάδες.

— ὦ! ὅλα αὐτὰ τα ἐφάγατε, Ἐξοχώτατε.

— Ἀλλοίμονον, καί, εἶπεν ὁ διοικητῆς ἐξαπλωθεὶς μέσολιπόθυμος ἐπὶ τοῦ τάπητος.

— Καθὼς βλέπω, εἶπεν ὁ Φενάχ ψηλαφῆσας τὴν κοιλίαν τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος, δὲν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ τὸ χωνευτικὸν βάλσαμον, ἀλλὰ ἀπὸ ἐν φάρμακον πλέον ἐνεργητικώτερον... Περιμείνατε, περιμείνατε, θά σας σταίλω τὸν Ὁρχανές, εἰ; πέντε λεπτά θὰ ἱατρευθῆτε.

— Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ εἰς τοῦ Θεοῦ τ' αὐτί. Ἀλλὰ ποῖος εἶνε αὐτός ὁ Ὁρχανές;

— Ὁ ὑπάλληλός μου ξεῦρει πολὺ καλά νὰ μεταχειρίζεται κάποιον ἐργαλεῖον καὶ μὲ τὴν μολόχαν ἢ τὴν παπαρούνα... ὅα ἰδῆτε, θὰ ἰδῆτε.

— Τρέξε, τρέξε, καλέ μου Ἀζώρ, εἶπεν ὁ πασᾶς μὲ λιγωμένη φωνήν, ἔχω μεγάλην ἀνάγκη νὰ ξελαφρωθῶ.

Δ.

Μήνας τινὰς ἤδη ἡ Ἐλμονίκη καὶ ἡ κόρη τῆς κατῴκουν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φενάχ, ἡ ὁποία μετεβλήθη ἐπὶ τὸ καλλίτερον, ὅπως καὶ τὸ σκοτισμένον μπαζιλίον του. Οἱ τοῖχοι τοῦ ὁποίου ἀσβέστωσαν αἱ δύο ἄρμέναι, ἦσαν καθαρότατοι· τὸ ξύλινον πάτωμα ἐσφογγαρίζετο κάθε ἐβδομάδα· τὰ ὑαλῖα τῶν παραθύρων ἦσαν δικυγῆ· τὰ σινδόνια τῶν σοφᾶδων ἦσαν πλυμένα καὶ ἐμβάλωμένα. Ὁ Φενάχ ὅταν ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του εὕρισκεν ἑτοιμὸν τὸ τραπέζι· τὸ πιλάρι ἦτο ἐξαιρετικόν, τὰ χορταρικὰ καλοδρασμένα, τὸ νερὸν δροσερὸν καὶ καθαρὸν μέσα εἰς τὴν στάμναν. Τὰ ἐνδύματά του ἐγίνοντο σχεδὸν κομψά, τὸσον πολὺ τα ἐπεριποιούντο καὶ τα ἐξεσκόνιζαν. Μετὰ τὸ γεῦμα ἐν ᾧ ὁ Ἀζώρ ἔπινε τὸν καφέν του, ἡ χαριεστάτη Ναζικ ἐλάμβανε μιαν κιθάραν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἶρει εἰς τὴν σοφίταν, καὶ μὲ τὴν γλυκεῖν καὶ μελωδικὴν φωνήν τῆς ἐτραγῶδει τὰ ὠραία ἄσματα τῆς πατρίδος τῆς. Ποτὲ ὁ Ἀζώρ δὲν εἶχεν ἐξοδεῖσαι ὀλιγώτερα χρήματα, ποτὲ δὲν εἶχεν εὐρεθῆ τὸσον πλούσιος καὶ τὸσον εὐτυχῆς. Μὲ τὴν συντροφίαν τῆς καλῆς καὶ εὐσεβοῦς, καὶ ἐργατικῆς ἐκείνης οἰκογενείας ἐγίνετο καλλίτερος καθ' ἡμέραν, καὶ ἡ Ἐλμονίκη ἔβλεπε μὲ χαρὴν τὸν γέροντα φι-

λάργυρον νὰ γίνεταί γλυκύτερος, περισσότερο γενναϊώδωρος. Ὁ Ἀζώρ ἐνόει τώρα ὅτι ὁ πλοῦτος, ἡ μόνη του φροντίς ἄλλοτε, δὲν ἦρκει διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ κόσμου τούτου, καὶ ὅτι ἡσυχος καὶ φαῖδρά καὶ τιμὰ ζωῆ μέσα καὶ εἰς πτωχικὸν ἔστω σπιτάκι ἤξιεν ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς γῆς. Διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ λοιπὸν τὴν Ἐλμονίκην, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζε πάντοτε ἀδελφὴν του, καὶ τὰ θετὰ του ἀνεψία, τὴν Ναζικ καὶ τὸν Ὁρχανές, ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιόν του μερικὰ χρυσὰ νομίσματα ἀπὸ ὅσα

πλέον νὰ φωνάζωσι τοὺς σκύλους τῶν μὲ τὸ ὄνομά του. Εἰς τὸν καιρὸν, ὁ ὁποῖος ἐπερίσσειεν ἀπὸ τὰς οἰμακὰς ἐργασίας, ἡ Ἐλμονίκη καὶ ἡ Ναζικ ἐκέντων χειρὸμακτρα διὰ τὰ χαρέμια, παντούφλας διὰ τὴν ἀγοράν. Τὰ ὀλίγα χρήματα τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζον ἀπὸ τὰ ἐργόχειρά των ἐχρησίμευον εἰς τὸ νὰ κάμνουν ἐνδύματα καὶ νὰ μὴ βαρύνουν τὸν Φενάχ, ὁ ὁποῖος ἐξώδευε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ μόνον τὴν τροφήν των. Μίαν ἡμέραν ὁ Ἀζώρ ἔφερεν ἐν ὠραίον τεμάχιον ἐρυθροῦ βελούδου, τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ κεντήτῃ μὲ λεπτὸν μκλαματένιον σύρμα, διότι μὲ αὐτὸ ἤθελε νὰ κάμῃ ὠραίας παντούφλας ὁ ἀνεψιός του νομάρχου Δζελάλ-Βέης. Αἱ δύο Ἄρμέναι ἐκάθησαν εἰς τὸ ἔργον καὶ μετὰ μίαν ἐβδομάδα ὁ βοτανοπώλης ἐπήγγεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ διοικητοῦ

«ΑΝ' ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΑΝΑΙΜΙΚΟΣ, ΕΙΠΕΝ Ο ΠΑΣΑΣ» (Σελ. 168).

εἶχε μετὰ σωρευμένα διώρθωσε τὴν στέγην τῆς οἰκίας του, ἐχρωμάτισε τὰ ξύλα τῶν τοίχων τὰ ὁποῖα εἶχον μαυρίσει. Ἐσκέπασε μὲ καινούργια καλύμματα τοὺς σοφᾶδες· ἠγγράσσε μερικὰ κιβώτια κέδρινα· ἐκαλλιτέρευσε καὶ ἔκαμεν ἀφρονώτερα τὰ φαγητὰ πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τοῦ Ὁρχανές, τοῦ ὁποίου ἡ δυνατὴ ὄρεξις δὲν ἔμμενεν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰ γλισχρα ἐκείνα φαγητὰ. Ἡ σπουδαία αὐτὴ μεταβολὴ εἰς τὸν βίον τοῦ Ἀζώρ ἐγινεν ἀνεπαίσθητος, χωρὶς νὰ το ἐνοήσῃ· ἀλλ' ἔξω ὅλοι ἔμμενεν ἐκπληκτοὶ διὰ τοὺς καλοὺς του τρόπους, τὸσον διαφορετικὸς ἀπὸ τὴν ἄλλοτε ἀπότομον καὶ ὀλιγον ἐντιμον διαγωγὴν του· δὲν ἐξάνειλε πλέον μὲ ἀσυνείδητον τόκον, ἔπαυσε τὴν τοκογλυφίαν, τὸ πᾶρωνύμιον Φενάχ ἔπεσεν εἰς ἀχρηστίαν καὶ οἱ ἐχθροὶ του δὲν ἐτόλμων

τὰς ὠραίας παντούφλας τοῦ νέου γραμματέως του. Ἐπέρασεν ἡμέραι τινές. Ἐν πρῶτ' ἐν ᾧ μήτηρ καὶ κόρη ἐξεφύλλιζον τριαντάφυλλα διὰ νὰ κάμουν γλυκόν, ἤκουσαν κτύπον εἰς τὴν θύραν. Ἡ νεαρὰ κόρη ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ, εὐρέθη δὲ ἐνώπιον ἑνὸς ὠραίου ἱππέως, ἱππεύοντος ἀραβικῶν ἵππων μεγαλοπρεπῆ. Ἡ Ναζικ ἄμα εἶδε τὸν εὐγενῆ ἐκείνον κύριον ἐκάλεσε τὴν μητέρα τῆς: — Ἐλα, γρήγορα, μητέρα, εἶπεν, ὁ διοικητῆς κατεδέχθη νὰ μας ἐπισκεφθῇ. — Δὲν εἶμαι ὁ διοικητῆς, ἀπεκρίθη φιλοφρόνως ὁ ἱππεύς καταβαίνων ἀπὸ τὸν ἵππον του· εἶμαι ὁ ἀνεψιός σου. — Καλῶς νὰ ὀρίσῃ ὁ Δζελάλ-Βέης εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ἀζώρ! εἶπεν ἡ Ἐλμονίκη χαίρετῆσασα ταπεινῶς τὸν νέον.

— Οὐφ! εἶπεν ἀνεκνέων ὁ Ἀζώρ, ὅτε ἀνεχώρη-
σεν ὁ ὑπάλληλός του, ἔγω ἕνα βάρος ὀλιγώτερον
εἰς τὴν καρδιά μου. Κἄπως χονδρὸ ἦτο νὰ δώσω
ῤητοιόλαδο ἀντὶ χωνευτικοῦ. Δι' αὐτὸ δὲν ἐπῆγαινε
κάτω... κ' ἐγὼ ἀποροῦσα. Τὸ χωνευτικό μου βάλ-
σαμον εἶνε πολὺ καλὸν εἰς τὴν γαστρῆν... Τώρα ὅπου
λείπει ὁ Ὅργανος ἕξ ἐτοιμάσω ἐν ἄλλο ἐπιπέδον
αὐτοῦ τοῦ καλοῦ ποτοῦ τὸ ὅποιον θὰ ἱατρεύσῃ ἐντε-
λῶς τὸν στομάχον τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος ποῦ εὐ-
ρίσκεται εἰς κακὴν κατάστασιν. Ἄς ἴδωμεν τὸ Ἰα-
τροσόφι μας τί λέγει, εἶπεν ἀνοίξας ἐν χονδρὸν
βιβλίον κατασκευασμένον. Ὡ! εὐλογημένον βιβλίον,
ἀπὸ σὲ ἐόθαλα ὄλην τὴν σοφίαν μου, ὄλην μου τὴν
περιουσίαν!..

Ὁ Ἀζώρ ἠτοιμάζετο ν' ἀντιγράψῃ τὴν συνταγὴν
τοῦ περιφθιμοῦ ἐκείνου χωνευτικοῦ, ὅτε μία γυνὴ ἐμ-
βῆκεν εἰς τὸ κατάστημα τούτῳ ἦτο δὲ ἡ Ἐλμονίκη.

— Σὺ εἶσαι, ἀγαπητῆ μου ἀδελφῆ; εἶπεν ὁ Ἀζώρ
σηκωθεὶς με πρὸ θυρίαν. Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἀπρο-
σδόκητος ἐπίσκεψις;

— Εἶχα ἀνάγκην νὰ σου ὁμιλήσω, ἀδελφέ μου,
καὶ τόση ἦτο ἡ ἀνυπομονή μου ὥστε δὲν ἠμπό-
ρεσα νὰ περιμένω τὴν ἐπιστροφὴν σου.

— Τί σπουδαίαν εἰδήσιν ἔχεις νὰ μου εἴπῃς;

— Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ διοικητοῦ, ὁ Δζελλάλ-Βέης ἦλθε
καὶ μ' ἐπρότεινε νὰ ἀνεχωρήσω ἀπὸ τὸ σπίτι σου
καὶ ν' ἀναλάβω τὴν διεύθυνσιν ἐνὸς ἐργαστηρίου
χειροτεχνημάτων.

— Θὰ λαμβάνῃς καλὸν μισθόν, ἀδελφῆ μου;
— Πεντακόσια γρόσια τὸν μῆνα, κατοικίαν, δύο
ὕπηρετριαι καὶ τρέφιμα δωρεάν.

— Ἐδέχθῃς ἀμέσως, ἐλπίζω;

— Ὁχι, ἀδελφέ μου, πρῶτον ἤθελα νὰ ἐρωτήσω
τὴν γνώμην σου καὶ νὰ ζητήσω τὴν ἀδείαν σου.

Δὲν σου ὀφείλω εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν φιλοξενίαν σου;
— Εὐγνωμοσύνην! εἶπεν ὁ βοτανοπώλης, τί
εἶν' αὐτὰ τοῦ λές, Ἐλμονίκη; Ἀπὸ τὴν ἡμέραν
ὅπου εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ σε φιλοξενήσω, ἀδελφῆ
μου, ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἐμβῆκε μαζί σου εἰς τὸ
σπίτι μου. Τὰ δωμάτια, τὰ ὅποια ἦσαν ἕως τώρα

πτωχικὰ, ἀπεριποίητα, λάμπουν ἀπὸ τὴν κηλορύ-
τητα αἱ ἀνθρωποι, οἱ ὅποιοι με ὠνόμαζον ἕως τώρα
Φενάχ, με ἐκτιμοῦν καὶ μου στήριγουν τὴν χεῖρα.

Ἐγὼ σου ὀφείλω εὐγνωμοσύνην, ἀδελφῆ μου, καὶ
ἠμπορεῖς νὰ δεχθῆς τὴν καλὴν θέσιν ποῦ σ' ἐπρό-
σφερον ὁ Δζελλάλ-Βέης.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν τῆς ΑΒΒΑ ΧΑΝΟΥΜ.)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἐκ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν ἐνδέκατον δια-
γωνισμόν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τὸν προταθέντα ἐν τῷ
φυλλαδίῳ τῆς 15^{ης} παρελθόντος Ἰουνίου ἐκρίθησαν
ἄξιοι:

Τοῦ πρώτου βραβείου
Μονὴ τοῦ Ἀρκαδίου, ἐτῶν 11

Τοῦ δευτέρου βραβείου
Χλωρίς τοῦ Παγγαίου, ἐτῶν 10 1/2

Τοῦ πρώτου ἐπαίνου
Ἐλαφὸς τῶν Δασῶν, ἐτῶν 12

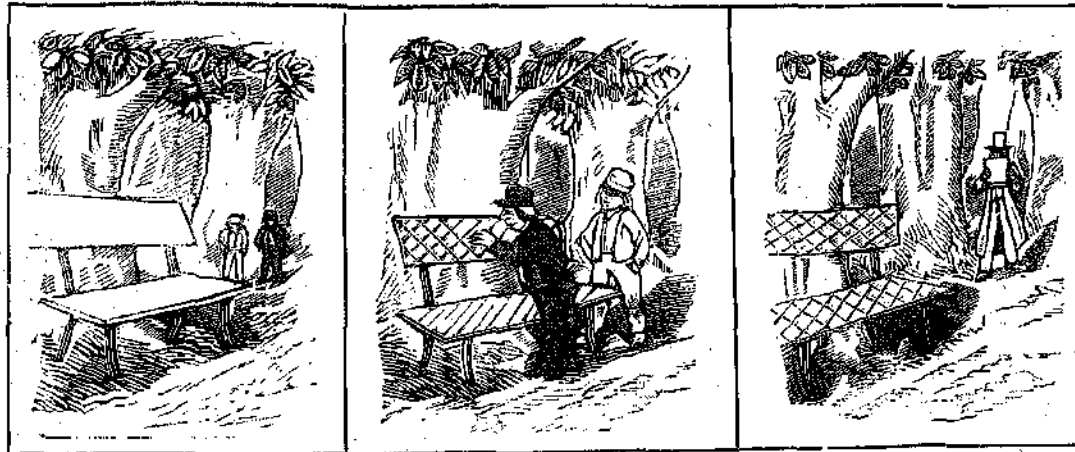
Τοῦ δευτέρου ἐπαίνου
Χωρικὴ, ἐτῶν 14

Ἐδφήμου μινεάς

(Ὁμοίως τὰ ὄνομα ἀριθμὸς ἀπὸ τὰ ἐτη τῆς ἐκείνης.)

Χιὼν, 12. — Ἄρης, 11. — Αἰγυπτία Βασιλό-
παις, 11. — Χάνι τῆς Γραβιάς, 10. — Εἰρήνη Γιαν-
νοπούλου, 12. — Πρέδρομος Ἀνεχνώττου, 14. —
Ὁ... μαντεύσατέ τον!, 13 1/2. — Καρδινάλιος
Ρισελιέ, 13. — Μαρία Κουλουκουντή, 11. — Ἀλέ-
ξανδρος ὁ Μακεδὼν, 12. — Λεωνίδας Ν. Παγγαί-
τιος, 14. — Σταθερὸν Νέφος, 12. — Ἑλληνὴ Νύξ,
13. — Πολικὸς Ἀστὴρ, 13 1/2. — Ροδόχρους Μή-

λέξ. — Θεοδώρα Π. Λαμπίκη, 11. — Φώτιος Π.
Βακαλόπουλος, 14. — Μικρὸς Καπουκίνος, 13. —
Μικρὰ Ἰνδὴ, 10. — Ἀπολλώνιος Τυανεύς, 12 1/2.
— Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, 10. — Αἰκατερίνη Σε-
δαστοπούλου, 13 1/2. — Γεῖτων τῆς Μυκάλῃς, 14. —
Δημήτριος Ἀλ. Βλάχος, 14. — Λόρδος Βύρων,
13 10/12. — Μέγας Ἀλέξανδρος, 8. — Φιλίππατρις
Ἑλληνίς, 9. — Ἀδαμάντιος Κορνής, 13. — Φιλό-
λογος, 14. — Ἰωάννα Κ. Βασιλειάδου, 14. — Λαμ-
παδίας, 9 1/2. — Μαρία Γ. Φοτιάδου, 13. — Μι-
κρὸς Δημοκράτης, 14. — Ἀγγελικὴ Ν. Εὐτυχίδου,
11. — Βεσπούκιος Ἀμέρικος, 13. — Μάρκος Βί-
τσαρης 8 1/2. — Δέσποινα Δαμαλά, 13. — Θεοδώρα
Σενδέ. — Σεληναῖον Φῶς, 12. — Ἰωάν. Στ. Σο-
λομωνίδης. — Διονύσιος Στ. Σολομωνίδης, 11. —
Μηταρόλος, 10. — Ἰωάννης Πετρίδης, 11. — Λευ-
κὸν Ρόδον, 12. — Χρυσή, 12. — Τόξον τοῦ Φοί-
βου, 12. — Ἀλ. Λαζαρίδης, 13 3/4. — Κυρίακῃς
Γ. Μπουκλάς, 14 1/2. — Βασίλειος τῆς Ἐρήμου
14 1/2. — Γαλλικὴ Σημαία, 13. — Ἰωνικὸς Ἀνε-
μος, 11. — Ἄγριος Ἰνδός, 13 1/2. — Βασίλειος ὁ
Βουλγαροκτόνος, 14. — Νικόλαος Π. Κακούλιδης
14. — Κ. Κωνσταντινίδης, 11. — Ἀλέξανδρος
Τσαχ, 13. — Γουλιέλμος Σ. Ζαλοφός, 12.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

Μίαν φορὰν εἰς ἕνα χωριὸν, ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὰς
Ἀθήνας, κατοικοῦσεν ἕνας ξυλοκόπος μετὰ τὴν γυ-
ναϊκά του, ἀνθρωποι καλοὶ καὶ ἐργατικοὶ ἐνῷ ὁ
ξυλοκόπος ἐκοπτε ξύλα ἀπὸ τὸν ἐλαιώνα, ποῦ ἦτο
ἐκεῖ κοντὰ, ἡ γυναῖκά του ἐγενεθε εἰς τὴν καλύβην
τοῦς εἶχαν καὶ δύο παιδιά τὸν Μιχάλην καὶ τὴν
Χρῆστον, τὰ ὅποια ἀγαποῦσαν πολὺ, ἀλλὰ τὰ ὅποια
μὲ ὄλας τὰς φροντίδας τῶν πτωχῶν γονέων τῶν δὲν
ἠξιώθησαν νὰ τοὺς ὁμοιάσουν εἰς τὸ παραμικρὸν,
διότι αὐτὶ νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον ὅπου τὰ
ἐστὲλλον ὁ κύριος Θανάσης ὁ πατέρας τῶν, ἐπῆγαιναν
μετὰ ἄλλα κακὰ παιδιά εἰς τὸν ἐλαιώνα, φροντίζοντες
ὅμως νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος ἀπὸ ἐκεῖ
ποῦ ἦτο ὁ πατέρας τῶν, διὰ νὰ εὗρουν φιλίας καὶ
νὰ πάρουν ἢ τὰ αὐτὰ ἢ τὰ μικρὰ πουλιά.

Μίαν φορὰν, ποῦ κατὰ τὴν συνήθειάν τοὺς δὲν ἐπῆ-

γαν εἰς τὸ σχολεῖον, ἐπέρσαν ἀπὸ ἕνα μέρος ποῦ
ἐπουλοῦσεν διάφορα πράγματα ὁ ἐμπορὸς ἐκείνην
τὴν στιγμὴν ὠμιλοῦτε μετὰ ἕνα κύριον εὐρίσκουν λοι-
πὸν τὴν εὐκαιρίαν καὶ ἀρπάζουν ἕνα κομμάτι κι-
μωλίων. Ἐνθ' ἔτρεχαν διὰ νὰ μὴ τοὺς πιάσουν, ἐ-
κουράσθησαν καὶ ἐκλήθησαν εἰς ἕνα πάγγον ὁ ὅποιος
ἔτυχε νὰ εἶνε ἐκεῖ· ἀφ' οὗ ἐξεκουράσθησαν λέγει
ὁ Χρῆστος στὸν Μιχάλην. «Τὸν βάρουμε; «Τὸν
βάρουμε,» λέγει ὁ Μιχάλης. Ἐσυραν ἐπάνω ἕνα
σωρὸν γραμμῆς ὅπου ἕκαμαν ἄσπρον τὸν πάγγον
ἀπὸ τὰ πολλὰ τετραγωνάκια μόλις τὸν ἐτελείω-
σαν καὶ βλέπουν ἕνα κύριον ὁ ὅποιος ἤρχετο πρὸς
τὸ μέρος τῶν ἀναγνώσκων μίαν μεγάλην ἐφημερίδα.
Ἀμέσως λοιπὸν ἐκρίθησαν ὀπίσω ἀπὸ τὰ δένδρα,
διὰ νὰ μὴ τοὺς ἴδῃ, διότι τὰ κακὰ παιδιά πάντοτε
φοβοῦνται ὅταν κάμνουν κακόν καὶ οἱ ἰδιοὶ μας λοι-

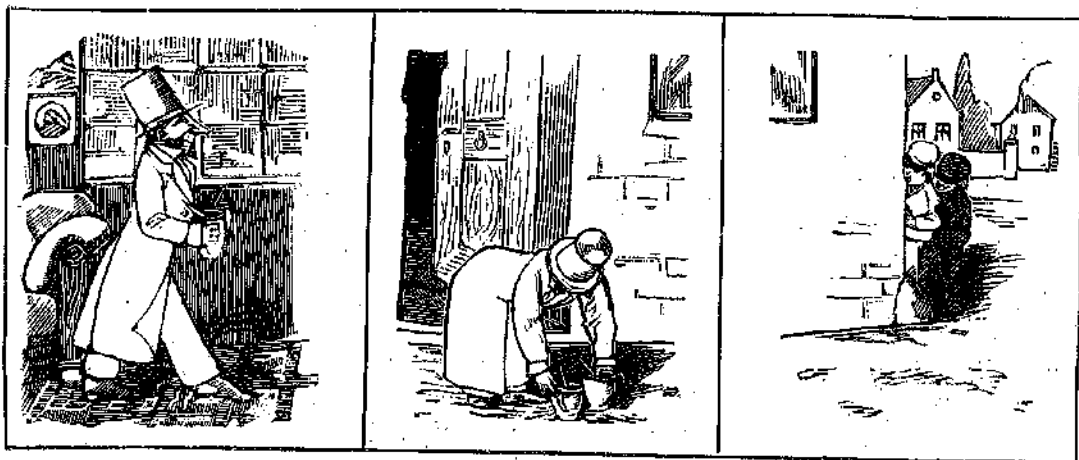

πόν φίλοι εφοβήθησαν μήπως προδοθῶν διὰ τὸν ἐπιπέδον εἰς τὸ σχολεῖον. Ὁ κύριος ὁμοίως αὐτός, ὁ ὁποῖος, καθὼς φαίνεται κτὶ ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν του, ἦτο ξένος, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τρυγῶν του ἐκείνην εἰς τὸν παγγῶν πολὺ συλλογισμένος καὶ ἐξηκολούθει νὰ διαδάξῃ τὴν ἐφημερίδα· εἶχε δὲ δίκαιον νὰ εἶναι συλλογισμένος, διότι ἀφήσας τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ εὕρῃ ἐργασίαν, ἐπειδὴ ἦτο ζωγράφος καὶ εἰς τὸν τόπον του ἦσαν πολλοὶ οἱ ζωγράφοι· δὲν ἐκέρδιζεν ἀρκετὰ.

Πρὶν ὁμοίως ὑπάγῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ἔπρεπε νὰ περάσῃ καὶ ἀπὸ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χωριὸν ὅπου του εἶχαν προσκαλέσει διὰ νὰ ζωγραφίσῃ τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν του. Ἐκείνην δὲ τὴν στιγμὴν ἐδιάβαζεν εἰς τὴν ἐφημερίδα ὅτι ἔγινον πολλὰ κρούσματα χολέρας εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου κατοικοῦσεν ἡ οἰκογένειά του· αὐτὴ, κυρίως, ἦτο ἡ

αἰτία τοῦ ἦτο τόσο συλλογισμένος. Τὰ κακὰ παιδία ἀντὶ νὰ του ἐμποδίσουν νὰ καθῆσθαι διὰ νὰ μὴ λερῶσθαι, ἀμα εἶδαν ὅτι ἦτο ξένος ἀπεφάσισαν νὰ γελᾶσθαι μαζί του καὶ δετὰν ἐσηκίωθη νὰ φύγῃ, τὸν ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ μακρὰν καὶ τὸν ἐπεριγελοῦσαν. Ὅταν ὁ Δὸν Ἀλδάρκος (αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ξένου) ἔφθασεν εἰς τὸ σπίτι του καὶ, λυπημένος καθὼς ἦτο, ἐβγαλε τὸ ἐπανωφόρι του καὶ ἐπῆγε νὰ το κρεμάσῃ, ἔπεσαν τὰ μάτια του καὶ εἰς τὰ σημάδια τὰ ὁποῖα εἶχαν γίνῃ ἀπὸ τὴν κίμωλίαν, καὶ ἀφοῦ τα ἐκαθάρισεν καλά, ἐκάθησε νὰ σκεφθῇ πῶς ἐλερώσθαι, τότεν πολὺ, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρουν νὰ το εὕρῃ, διότι δὲν εἶχε παρατηρήσει τὰ δύο κακὰ παιδία. Δὲν ἐσκέφθη λοιπὸν περισσώτερον δι' αὐτὸ (διότι εἶχεν ἄλλα σπουδαιότερα νὰ σκεφθῇ), ἀλλὰ ἐπῆρε τὰ δύο δοχεῖα τῶν χρωμάτων, τὰ ὁποῖα του ἐχρειάζοντο προσωρινῶς διὰ τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν, καὶ ἠτοιμάσθη ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν του. Ἡ ὥρα ὁμοίως τῆς

ἐργασίας εἶχε πλέον περάσῃ, διότι ἦτο σχεδὸν μεσημέρι. Ἀπεφάσισε λοιπὸν ν' ἀφήσῃ τὰ δύο δοχεῖα ἐκεῖ, καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ φάγῃ ἔπειτα δὲ νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν του.

Οἱ δύο φίλοι μᾶς τὸν παρετήρουν προσεκτικὰ κρυμμένοι πίσω ἀπὸ μίαν μάνδραν, περιέργοι νὰ ἴδωσιν τί ἔχουν μέσα τὰ δύο ἐκεῖνα ἀγγεῖα· μόλις λοιπὸν εἶδαν ὅτι τα ἀφήσεν, ἀμέσως ἐπῆγαν τρεχάτοι νὰ ἴδωσιν, καὶ στὴν ἀρχὴν ἐβλεπον μόνον, ἔπειτα ἠθέλησαν νὰ τα ἀνακατώσουν ὀλίγον, ἔπειτα δὲ καὶ τα ἐσήκωσαν ἀπὸ κάτω καὶ τα ἐκρατοῦσαν στὰ χέρια τους. Ἀλλὰ ἐπειδὴ μίς κακὴ πράξις ποτὲ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ καλὸν τέλος, διὰ τοῦτο μίς ἀπροσεξία τοῦ Χρήστου, ὁ ὁποῖος ἐλέρωσε τὸν Μιχάλην μὲ ἀσπρὴν μπογιά, ἔκαμε τὸν Μιχάλην νὰ θυμώσῃ καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ λερῶνῃ τὸν Χρῆστον μὲ μαύρην μπογιά, ἔπειτα ἐπέταξαν καὶ μπογιατὶς καὶ βούρτσας καὶ ἀρχισαν νὰ δερνῶνται καὶ νὰ φωνάζουν.

Ὅταν ἄκουσε τὸν θόρυβον αὐτὸν ὁ Δὸν Ἀλδάρκος ἐσηκίωθη ἀπὸ τὸ φαγητόν του διὰ νὰ ἴδῃ τί τρέχει· ἀμα τοὺς εἶδεν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, τοὺς ἐλυπήθη καὶ ἀντὶ νὰ τοὺς μαλλώσῃ, ὅπως τοὺς ἔπρεπε, τοὺς ἐσυμβόλευσε, μὲ τὰ ὀλίγα του ἑλληνικὰ πῶς ἤξευρε, νὰ εἶνε φρόνιμοι καὶ νὰ μὴ κάμνουν πλέον ἀταξίας.

Τοῦτο βεβαίως ἦτο μεγάλη του καλωσύνη καὶ το ἐκατάλασαν καὶ τὰ δύο ἐκεῖνα κακὰ παιδία τὰ ὁποῖα το ὑποσχέθησαν νὰ εἶνε πλέον φρόνιμα, καὶ φαίνεται ὅτι ἐφύλαξαν τὴν ὑπόσχεσίν των, διότι κενεὶς δὲν τα εἶδε πλέον νὰ κάμνουν ἀταξίας.

Ὅστε βλέπομεν ὅτι ἕνας γλυκὺς λόγος κατορθώνει περισσώτερα παρὰ μίς μεγάλη τιμωρία.

ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΓΙΟΥ, ἔτων 11

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἦλθαν τὰ Χριστούγεννα
Ἐορτὴ μεγάλη.
Καὶ τὸ δένδρον τοῦ Χριστοῦ
Ἦλθεν, ἦλθε πάλι.
Δένδρον μὲ χρυσὰ καρδία
Καὶ κουφέτα καὶ παγιγνῖδια.
Δῶρα λάβετε, παιδιά,
Ἀπ' τοῦ δένδρου τὰ κλαδιά.

Ἦλθαν τὰ Χριστούγεννα,
Ἐξω πέφτει χιόνι.
Μέσα δένδρον φουντωτὸ
Λάμπει, καμαρώνει;
Κ' ἔχει πλῆθος λουλουδάκια
Τ' ἀναμμένα του κεράκια
Δῶρα λάβετε, παιδιά,
Ἀπ' τοῦ δένδρου τὰ κλαδιά.

Ὁ Χριστὸς, ποὺ πάντοτε
Τὸ καλὸν μας θέλει,
Μὲ ἀγάπην ὄλ' αὐτὴ
Σήμερόν μας στέλλει.
Πόσα πράγματα μᾶς δίνει
Τοῦ Χριστοῦ ἡ καλωσύνη!
Δῶρα λάβετε, παιδιά,
Ἀπ' τοῦ δένδρου τὰ κλαδιά.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΣΗΝΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1885 ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

Κατὰ τὸ τρίτον δελτίον τῶν συνεισφορῶν τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῇ φυλλαδίῳ τῆς 15ης παρελθόντος Αὐ-
γούστου κατατέθησαν μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου ἔ. ἔ. φρ.

Ἐκτοτε συνεισέφερον μέχρι σήμερον καὶ οἱ ἐπόμενοι:			
Ἀνδρέας, Μαρίκη, Ἐλένη καὶ Χρυσάνθη Π. Θεοχάρη, Πατρῶν	Φρ.	2—	
Παναγιώτης Ι. Σαρπᾶκης, Καίρου	»	1—	
Λεωνίδης Καλλιγιέρης, Καίρου	»	1,05	
Ἰουλία Κυριαζοπούλου, Πειραιῶς	»	2—	6 05
Ὡστε τὸ σύνολον τῶν συνεισφορῶν κατὰ τὸ ἔτος 1885 ἀνήλθεν εἰς	Φρ.	48	—
Ἀπέναντι τοῦ ποσοῦ τούτου ἀπεστείλαμεν πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Φι- λολογικὸν Σύλλογον «Παρνασσόν», ὅπως διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς ἐπι- μελεστέρους μαθητὰς τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπέριων Παιδῶν, ὡς βραβεῖον ἐπιμελείας, εἴκοσι τέσσαρας (24) τόμους τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παί- δων » τοῦ ἔτους 1884 πρὸς φρ. 2,50 καὶ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκπτώ- σεως 20 ο)ο πρὸς φρ. 2	Φρ.		48 —
»	»	48	— 48 —

Ἡ Διεύθυνσις

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ | ΦΩΦΑ | ΓΙΑΝΝΗΣ
ΕΥΘΑΛΙΑ | ΠΙΠΗΣ | ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΟΜΙΕΤΗΣ.— (Εἰς κώων.)

Μελετητήριον, εἰς τὸ βάθος θύρα, παράθυρον δεξιᾶ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ἀπαγγέλλων

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΕΥΘΑΛΙΑ, ΦΩΦΑ, ΠΙΠΗΣ,
ἔπειτα ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἐνας γέρον ἑυλοκόπος ἐνενηνταπέντε χρόνων
Ἐκατέβαιν' ἓνα λάφον, εἰς τὸν ὄμβρον του σηκώνων
Ἐνα φέρτωμα κλαδιά.

(Ὁ Γεώργιος μελετᾷ πλησίον τοῦ παραθύρου ὁ κώων εἶναι εἰς τοὺς πόδας του, ἡ Φωφῶ ἐπιδιορθῶ-
νει τὴν κούκλαν τῆς ὁ Πίπης εἶναι πρὸ τῆς Εὐθα-
λίας ἡ ὅποια κρατεῖ κουτίον μὲ καραμέλας).

Ποτὲ δὲν εἶδα τόσον δύσκολον μῦθον. (Ἀφίνει τὸ
βιβλίον καὶ κτυπᾷ μὲ τὰ δάκτυλά του τὴν ὄβλον τοῦ
παραθύρου.) Ἄ, νῆ ὁ Γιάννης. (Ἀνοίγει τὸ πα-
ράθυρον) Καλημέρα, Γιαννάκη, ἔλα μέσα δά, νὰ
παίζωμεν ὀλίγον.

ΠΙΠΗΣ. Φωφῶ, ἀκόμη μίξ καραμέλα.
ΦΩΦΑ. Ὁχι, Πίπη, φθάνει.
ΠΙΠΗΣ (Γλαυτωτικῶς). Σὲ παρακαλῶ!
ΦΩΦΑ. Ὁχι, ἔφρχες, δὲν ἤξεύρω κ' ἐγώ, πόσαι.
ΠΙΠΗΣ (Δικμαρτωρόμενος). Μὰ αἱ καραμέλαις
εἶναι τοῦ Πίπης ἢ νοινά τας ἔδωκε τοῦ Πίπης.
ΦΩΦΑ. Ὁχι γιὰ νὰ τὰς φάγη ὄλας μαζί καὶ ἡ
ἀρρωστήση.

ΓΙΑΝΝΗΣ (Εἰσερχόμενος). Νὰ παίζωμεν; Ὁχι,
κὺρ Γεωργάκη, ἔχεις ὄρεξι γιὰ παγιγνῖδια τέτοια
μέρα σὺν σήμερα;

(Θέτει τὸ κουτίον ἐπάνω εἰς ὑψηλὴν τράπεζαν, ὁ
Πίπης μορφαίνει πρὸς στιγμὴν.)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Διατί; Δὲν εἶναι κυριακὴ σήμερα;
ΓΙΑΝΝΗΣ. Κ' ἔπειτα, νά, ὅποιος δὲν ἔχει κάμει
κανένα καλὸν πράγμα ἔς τὴν ζωὴν του, μπορεῖ νὰ
πεθάνη ἡσυχα, μὰ ἐγώ. . .

ΠΙΠΗΣ. Ἀφ' οὗ εἰν' ἔτσι, ἔλα νὰ παίζωμε, Πιστέ.
(Πηγαίνει τὸν Πιστὸν εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου)
Σούξο, Πιστέ, Σούξο!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (Ζωηρῶς). Τί; ὄλα πεθάνης, Γιάννη;
ΓΙΑΝΝΗΣ. Βέβαια, ὅπως καὶ ὄλοι σῆς.
ΕΥΘΑΛΙΑ (Ἐγειρομένη). Πῶς; κ' ἡμεῖς ὄλοι;
ΓΙΑΝΝΗΣ. Ἀμ' ἀφ' οὗ εἶναι τὸ τέλος τοῦ κόσμου!
ΓΕΩΡΓΙΟΣ καὶ ΕΥΘΑΛΙΑ. Τὸ τέλος τοῦ κόσμου!

ΕΤΟΣ Ζ΄.— ΤΡΥΧΟΣ 24^{ον}.

ΤΟΜΟΣ Η΄.— 12

Πίπης. Και ή Φωφό έκρήμνισε τὸ μεγάλο, μεγάλο παλάτι μου πού είχα κάμει από χαρτόνι, και έπειτα μ' έτοιμάπησε. Κ' έπειτα ὁ Γεώργιος δέν ήθέλησε νά μου εϊπῆ ένα παραμύθι, κ' έπειτα ή Εὐθάλια μ' έπῆρε τὰς καρ... (Σταματῶ φρονιμῶς).

Φωφά. Και ὁ Πίπης μ' εδῶγαζε.

Γεωργιος. Και ἄν ὁ Πιστός ἤμποροῦσε νά εἰμιλῆ ἄς εἶλεγε ὅτι ὁ κύριος Πίπης ὄλο τοῦ τριθάει τ' αὐτιά του.

Πίπης (Κατάπληκτος). Ἀλήθεια. Συγχώρεσέ με, Πιστέ, δέν το ξανακάμω. (Πονατίζει πρὸ τοῦ κινῶς).

Εὐθάλια. Ἄς μιμηθῶμεν και ἡμεῖς τὸν Πίπην, ἄς ἀναγνωρίσωμεν τὰ σφάλματά μας, ὄλοι ἔχομεν σφάλματα, και ἦλθε τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Γεωργιος (Ἀναστενάζων). Πραγματικῶς, τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Εὐθάλια. Λοιπὸν ἄς συγχωρεθῶμεν ὄλοι μας και ἄς φιληθῶμεν.

(Ὅλοι φιλοῦνται θερμῶς).

Γεωργιος (Σκουπίζων τὰς παρειὰς του). Αὐτὸς ὁ Πίπης μὲ καταλέρωσε.

Εὐθάλια. Μὲ τί; (Παρατηρεῖ μὲ προσοχὴν τὸν Πίπην και ἀνακαλύπτει τὸ κουτίον τὸ ὅποιον ἐκρυπταν ἀπ' ὀπίσω του.) Ὡ! ἔφαγε ὄλαις τὰς καρμύλαις!

Πίπης. Ἄφ' οὗ ἦλθε τὸ τέλος κόσμου, ὁ Πίπης διατὶ ν' ἀφήσῃ καρμύλαις;

Φωφά. Ὄ! λάιμαργε!

Γεωργιος. Ὄ! ἐγώτιστῃ πού τρώγεις καταμόναχος!

Πίπης. Ὁ Πίπης ὄχι λάιμαργος, ὄχι ἐγώτιστῃς! (Ἐξάγει μ' ἅν καρμύλαιαν ἀπὸ τὸ στόμα του και μὲ καταβιασμένα μουτρά την προσφέρει εἰς τὰ ἄλλα παιδία) Νά!

Εὐθάλια. Μὴ τον πικραίνουμε τὸν καίμενον τὸν Πίπην, εἶνε τὸ τέλος τοῦ κόσμου...

Γεωργιος. Ἀλήθεια! Ἐμὴ κλαῖς, Πίπη.

Πίπης. Λοιπὸν Πίπης μπορεῖ νά φάγῃ καρμύλαις του;

Οἱ ἄλλοι. Νά! νά!

Πίπης. (Θέτων πάλιν τὴν καρμύλαιαν εἰς τὸ στόμα του). Πίπης ὄχι λάιμαργος, Πίπης φρονιμῶς.

Οἱ ἄλλοι. Νά, Πίπης πολὺ φρονιμῶς. (Τὸν φιλοῦν).

Εὐθάλια. Ἄν ἐστρέφεν ὁ πατέρας και ἡ μητέρα, ὄς ἐζητούσαμεν νά μας συγχωρέσουν δι' ὅσα σφάλματα ἐκάναμε.

Γεωργιος. Ὡ! εἶναι τόσοι καλοὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι μας συγχωροῦν χωρὶς νά τοῖς τὸ ζητήσωμεν.

Ἄλλὰ πρὸ πάντων πρέπει νά μας συγχωρήσῃ ὁ...

Εὐθάλια. Διδάσκαλός μας; νά, τὸν ἐλυπήσωμεν τόσας φορές!

Γεωργιος. Χθὲς ἀκόμη δέν ἤξευραμεν τὰ μαθήματά μας.

Φωφά. Και ἀνεχώρησε τὸςον δυσαρεστημένος, τόσον δυσαρεστημένος...

Εὐθάλια. Τὸν γράφωμεν;

Γεωργιος. Ποῖος θά του ὑπάγῃ τὸ γράμμα μας;

Εὐθάλια. Ὁ Στέφανος ὁ διδάσκαλός μας δέν κατοικεῖ μακρὰν.

Γεωργιος. Νομίζεις ὅτι ὁ Στέφανος, ὅσον ὑπηρέτης και ἄν εἶνε, θά θελήσῃ νά ἐξῆγ ἔξω μ' αὐτὸν τὸν κατακλυσμένον;

Φωφά. Ὡ! δέν φοβεῖται τίποτε ὁ Στέφανος.

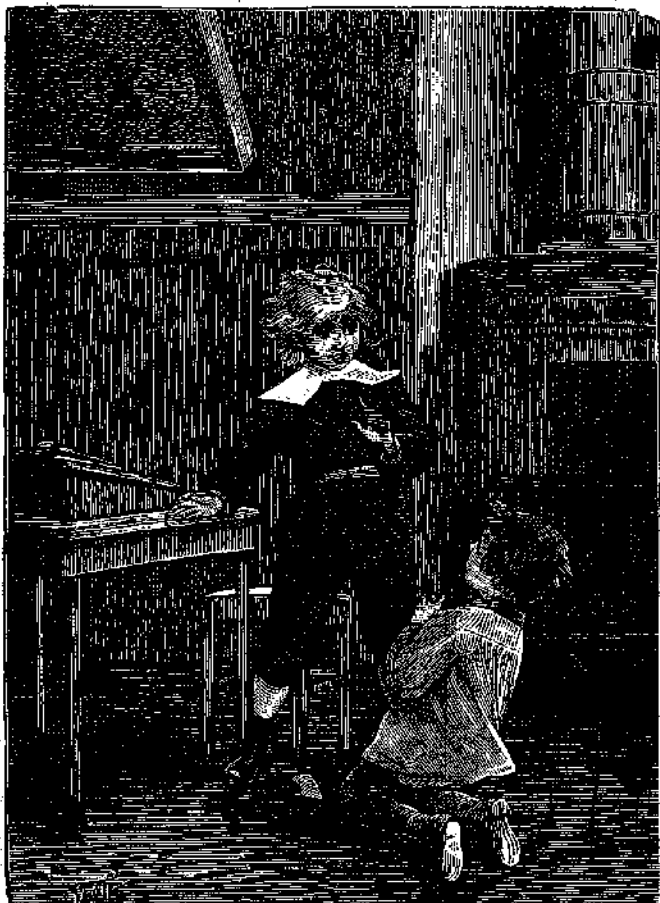
Πίπης. Πολὺ φοβεῖται ὁ Στέφανος.

Εὐθάλια. Γεώργη, γράφε.

Γεωργιος (Καθίσας εἰς τὴν τράπεζαν και λαβὼν χαρτίον). Τί νά γράψω;

Εὐθάλια. Σὺ ξεύρεις;

Γεωργιος (Γράφων). Κύριε; λυπούμεθα πολὺ ὅτι σας δυσαρεστησαμεν.

"ΝΑ ΜΕ ΣΥΓΧΩΡΗΘΕΙ!" (Σελ. 178)

Εὐθάλια. Πολὺ καλῶ.

Γεωργιος (Ἐξακολουθῶν). Σὰς ζητοῦμεν συγγνώμην και ήθέλησεν νά εἰμεθα φρονιμοὶ εἰς τὸ ἐξῆς και νά μελετῶμεν τὰ μαθήματά μας και νά σας εὐχαριστοῦμεν εἰς ὅλα, ἀλλὰ δέν ἤμποροῦμεν, διότι ἦλθε τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Οἱ ἀφοσιωμένοι μαθηταὶ ἔασ.

Εὐθάλια. Πολὺ ὠραία. Τώρα ἄς ὑπογράψωμεν.

Φωφά. Στάσου λίγο, Γεώργη. Μήπως θελήσῃ νά μας κόμῃ μάθημα εἰς τὸν ἄλλον κόσμον;

Γεωργιος (Γελῶν). Κουτῆ, εἰς τὸν ἄλλον κόσμον δέν χρειάζονται οὔτε βιβλία, οὔτε τετράδια, οὔτε τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ πού συχαινονται τὰ παιδία ὁάν τὰς ἀμάρτιας των. Ἐκεῖ τα ξεύρουν ὄλα τὰ παιδία...

Φωφά. Ἄ! τόσω τὸ καλότερον. (Ὑπογράφουν ὄλοι ἐκτὸς τοῦ Πίπην).

Γεωργιος. Πρέπει νά σταίλωμεν τὸν Στέφανον τώρα.

— Ἄ! τί βλέπω; δέν βρέχει πλέον.

Εὐθάλια και Φωφά. Πῶς; πῶς; — Ἀλήθεια δέν βρέχει.

Πίπης. Κτυποῦν τὰς χεῖράς του. Δέν βρέχει πεῖ; ὦ! νά τὸ τῆξον!

Ὅλοι. Τὸ οὐράνιον τῆξεν!.. Τότε λοιπὸν σήμερα δέν εἶνε τὸ τέλος τοῦ κόσμου!

Εὐθάλια. Δέν πρέπει νά σταίλωμεν τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν διδάσκαλον, διότι...

Γεωργιος. Σωστά! διότι θά εἶναι ἀφορμὴν νά ζητῆ ἀπὸ ἡμᾶς τρομερὰν ἐπιμείλειν και φρονιμάδα.

Φωφά. Ὅχι, δέν εἶνε τὸ τέλος τοῦ κόσμου, τὸ οὐράνιον τῆξον εἶνε πολὺ ὠραῖον, πολὺ ὠραῖον! — Ὁ Πίπης τὴν ἔπαθε δέν ἦλθε τὸ τέλος τοῦ κόσμου και δέν ἔχει πλεῖα καρμύλαις.

Πίπης. Δέν πειράζει, ἡ νονὰ θά μου δώσῃ ἄλλαις.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Οἱ Αὐτοὶ, Γιαννης.

Γιαννης (Κινῶν τὸ κασκέτον του εἰς τὸν ἀέρα). Ὅχι, ὄχι, δέν ἦλθε τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ἀπήνησα εἰς τὸν δρόμον τὸν ἐφημέριον και τὸν διδάσκαλον και μου εἶπαν ὅτι δέν εἶνε ἀλήθεια... γιατί... Δέν ἐκτάλαθα τὸ γιατί, μὰ δέν εἶνε τὸ τέλος τοῦ κόσμου, νά! και ἔχω μὴ χαρά, μὴ χαρά!

Γεωργιος (Φαίδρω). Ἄμ' ἡμεῖς;

Γιαννης (Ξύων τὸ οὖς του). Ὁ ἐφημέριος μού

εἶπεν ἀκόμη... μού εἶπε... δέν το ἐνθυμούμαι καλῶ! Ἄ νά!... ὁ κόσμος δέν θά χαλάσῃ ὄτε σήμερα, ὄτε αὔριον, ὄτε μεθαῦριον, μὰ κάθε ἡμέραν, κάθε ὄραν ἤμπορεῖ κανεὶς ν' ἀποβάνῃ τὸ λοιπὸν... τὸ λοιπὸν... (Σκέπτεται).

Γεωργιος. Ἐννοῶ. Ἐπειδὴ δέν ἤξευρομεν ποῖαν στιγμὴν θά φύγωμεν ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον, δέν πρέπει νάχη κανεὶς βάρος εἰς τὴν συνείδησίν του.

Γιαννης (Μὲ θαυμασμένον). Νά, ἔτσι ἀπαράλλακτά τα εἶπε πῶς τα εὐρήκεις! (Ἀναστενάζει παρατηρῶν τὴν σφοῦρην). Γι' αὐτὸ... ἄν και δέν εἶνε τὸ τέλος τοῦ κόσμου, δέν μετανοῶ πού σου ἔδωσα τὴν σφοῦρην.

Γεωργιος (Δίξων αὐτῆν). Νά πάρε τὴν διὰ τὴν καλὴν σου εἰδήσιν.

Γιαννης (Περιχαρῆς). Ἄχ! κύρ Γεωργάκη, τώρα τίποτε δέν μου λείπει.

Γεωργιος (Σοδερῶς). Εἶμαι τῆς ιδέας νά σταίλωμεν τὸ γράμμα μας, και ἄς μὴ γίνῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Εὐθάλια. Νά, Γεώργη, και νά προσπαθήσωμεν νά φυλάξωμεν τὰς ὑποσχέσεις μας.

Φωφά. Ἐγὼ θέλω νά ἤμῃ φρονιμῶς.

Πίπης. Και ὁ Πίπης θέλει.

Γεωργιος (Μὲ ἐνθουσιασμόν). Ἄς γίνωμεν λοιπὸν λαμπρὰ παιδία και ἄς ἔλθῃ ὁπότε θέλει τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Οἱ ἄλλοι. Ὅχι, Γεώργη, νά μὴ ἔλθῃ.

Γεωργιος. Νά, ἄς γείνωμεν φρονιμοὶ και ἄς μὴ ἔλθῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Γιαννης (Κρατῶν μὲ θαυμασμόν τὴν σφοῦρὰν του). Τί εὐχαριστημένος πού εἶμαι, μὰ τί εὐχαριστημένος πού εἶμαι!

Οἱ ἄλλοι. Ἄμ' ἡμεῖς! (Τὰ παιδία πιάνονται ἀπὸ τὰς χεῖρας και περιστρέφονται τραγωδοῦντα.)

Καὶ φέυγεται εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ κόσμος θά χαλάσῃ. Συμφορά! μικροὶ μεγάλοι ἄν τὸν τρόπο τὰχαν χάσει!

Ὅχι! τί φόβος τί λαχτάρα, Τί τρομουλα, τί τρομάρα! Μὰ ὁ κόσμος δέν χαλᾷ! Τραλαλά, τραλαλαλά! Ἦταν φέυμα, τί καλά! Τραλαλά, τραλαλαλά!

(Τὸ κατάδλημα πίπτει).

ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Τί ώρατα πού είνε τὸ καλοκαίρι, όταν τὰ κοριτσάκια πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον!

Ὁ ἥλιος λάμπει, τὰ χαμόμηλα στολίζουν τὴν πρασίνην χλόην, τριαντάφυλλα ῥοδοκόκκινα μοσχοβολοῦν καὶ κινεῖνται ἐπάνω εἰς τὰ λεπτά των κλωνία, όταν φυσᾷ τὸ ῥοσσερόν ἀεράκι.

Τὰ κοριτσάκια γελοῦν, ἀστεύζονται καὶ τὰ μικρὰ ποδάκια των τρέχουν γρήγορα εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπου τὰ περιμένει ἡ διδασκάλισσα, ἡ καλὴ των διδασκάλισσα, ἡ ὅποια ἤξεύρει τόσον ὠραίας ἱστορίας, καὶ ὅπου εἶνε καὶ τόσα ἄλλα χοράσια μὲ τὰ ὅποια θὰ παίζουν τὴν ὥραν τοῦ διαλειμματος.

Καὶ τὸν χειμῶνα, τί ώρατα πού εἶνε πάλιν, όταν τὰ κοριτσάκια πηγαίνοιν εἰς τὸ σχολεῖον!

Κρατοῦν μίαν μεγάλην ὑμβρέλλαν τὸ χιόνι πετᾷ τριγύρω εἰς τὰ προσωπάκια των, ὡσάν μικρὰ λευκὰ πεταλούδαι, καὶ πίπτει χάμου καὶ στρώνεται καὶ στολίζει τὸ ἔδαφος, ὅπως τὸ καλοκαίρι τὰ χαμόμηλα. Τριαντάφυλλα δὲν φαίνονται πλέον, ἀλλὰ τὸ χρώμᾳ των ἔχουν κατὶ μυτίτσαις, αἱ ὅποια ἀπὸ τὸ κρύον ῥοδοκοκκινίζουν ἀκόμη περισσότερο.

Κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλην ὑμβρέλλαν γελοῦν, τραγωδοῦν, ἀστεύζονται καὶ τὰ μικρὰ ποδάκια των τρέχουν γρήγορα διὰ νὰ ζεσταθοῦν καὶ φθάσουν γρήγορα εἰς τὸ σχολεῖον ὅπου εἶνε ζεστὰ καὶ οὔτε ἀνεμος φυσᾷ οὔτε χιόνι πίπτει.

Τὰ καλὰ καὶ ἐπιμελῆ παιδία, εἴτε ἀγόρια εἶνε εἴτε κοριτσάκια, εὐχαριστοῦνται πάντα νὰ πηγαίνοιν εἰς τὸ σχολεῖον, χειμῶνα, καλοκαίρι, καὶ πάντα ὠραίως τοῖς φαίνεται ὁ δρόμος τοῦ σχολείου.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

ΙΒ'. Δεκέμβριος-

Ἀγαπητέ μου φίλε,

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν σοὶ φέρουν τὴν ἐπιστολήν μου, θὰ κάθησαι ἴσως πλησίον τῆς ἐστίας· μεγάλοι κορμοὶ δένδρων θὰ καίουν εἰς αὐτὴν καὶ αἱ ἐρυθραὶ φλόγες των θὰ ῥοδοκοκκινίζουν τὰ προσωπα μερικῶν μικρῶν οἱ ὅποιοι κάθονται τριγύρω ἢ περὶ κατὶ φθιθυρίζει, ἀκούεις; Λέγει ἴσως τὸ τραγοῦδι τοῦ κλιτομένου δένδρου: Μίαν φορὰν ἦτο πράσινον, τὸ ἐνανούριζεν ἡ αὔρα, τὸ πυκνὸν τοῦ φθλλοῦμα ἠπλωνε παχέαν σκιάν ὑπὸ κάτω καὶ ἐδρόσιζε τὸν κουρασμένον διαδάτην, ἐπὶ τῶν κλάδων τοῦ ἐκελάδου πτηνά· τῶρα ἐξηράνθη καὶ καίεται διὰ νὰ ζεστάνη τὰ παιδάκια καὶ τὴν γρατὰν μάμμην πού κρούσουν ἦτο ὠφέλιμον ὅσον ἔξη καὶ ὠφελεῖ καὶ ἀφ' οὗ ἀπέθανεν ἀπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ ὑλοτόμου· αἱ φλόγες τοῦ ἀναδαίνου ὑψηλά, ὁ καπνὸς τοῦ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν καπνοδόχην, ἐπὶ τῆς ὁποιᾶς χελιδόνες πρὸ ἐτῶν ἔχουν κτίσει τὴν φωλεάν των· εἶνε μακρὰν τῶρα τὰ ἀγαπητὰ αὐτὰ πτηνά, εἰς τὰς χώρας τοῦ θερμοῦ ἡλίου, εἰδεμὴ, ἂν ἦσαν ἐδῶ, θὰ ἐστελλον ἕνα ἀπαρηρτισμένον μὲ τὸ γλυκὺ κελάδημά των εἰς τὸ εὐεργετικὸν δένδρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστάθησαν ἴσως περσικαὶ καὶ ἐκελάδησαν, ὅταν ἦτο εἰς τοὺς ἀγρούς...

Πάχην πίπτει τὴν αὐγὴν, αἱ ὕαλοι τῶν παραθύρων εἶνε θαυμά· ἡ Πάρνης φαίνεται ἀπὸ μακρὰν χιονισμένη· ἤλθεν ὁ χειμῶν· ὁ γλυκὺς χειμῶν τῶν πλουσίων, οἵτινες ἔχουν καὶ τὰς γούνας των καὶ τὰ χειρόκτῆτων καὶ τοὺς μαλακοὺς τάπητας, ὁ πικρὸς χειμῶν τῶν πτωχῶν, οἵτινες ἀφ' οὗ ἔλειψεν ὁ μέγας φίλος των, ὁ ἥλιος, δὲν ἔχουν αὐτ' αὐτοῦ φωτιάν εἰς τὴν ἐστίαν των καὶ περνοῦν μὲ βίγος, συμμαζεμένοι εἰς τὰ βράχη των, τὰς μακρὰς νύκτας, ἐν ᾧ ὁ ἀνεμος ἐξῶ θρηνεῖ ἐπὶ τῆς στέγης...

Ἀκούω κάλανθα· μερικά πτωχὰ παιδία μοῦ τραγοῦδοῦν εἰς τὴν αὐλὴν μου:

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλέμ τῆ πόλει.

Ὡ! ἤλθεν ἡ γλυκεῖα ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Τὴν νύκτα μικροὶ καὶ μεγάλοι πηγαίνοιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀκούου τὴν ἀκολουθίαν, τὸ Ἑὐαγγέλιον· ἀκούουσιν τὰ τροπάρια τὰ ὅποια διηγοῦνται πῶς ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη εἰς τὴν φάτην τῶν ἀλόγων, πῶς ἐλαμψεν ὁ ἀστὴρ εἰς τὸν οὐρανόν, πῶς ἐδοξολόγησαν οἱ ἀγραυλοῦντες ποιμένες τὸν Θεὸν καὶ πῶς ὠδηγήθησαν πλησίον τοῦ Χριστοῦ οἱ τρεῖς Μάγοι μὲ τὰ δῶρα, οἱ ὅποιοι ἐκίνησαν καὶ ἤλθον ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς. Ἐπειτα ἐπιστρέφου εἰς τὴν οἰκίαν, κάθεται ὅλοι μὲ τὴν σειρὰν εἰς τὴν τράπεζαν, ἀπὸ τὸν

πάππον ἕως τὸν ἔγγονον, καὶ κόπτουν τὴν Χριστόπηταν· καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι παρὼν καὶ εὐλογεῖ τὴν οἰκογενειακὴν ἐκείνην εὐτυχίαν.....

Τί θόρυβος, τί σύγχυσις, τί ταραχὴ! ἄνδρες, γυναῖκες, παδία πλημμυροῦν τὰς ὁδοὺς Ἐρμοῦ καὶ Αἰόλου καὶ κάμνου στανικὸν θόρυβον μὲ σφυρίκτρας, τρακατρούκας, κογγύλας, ἔμπαναν διώκοντες τὸ 1885 μὲ ἐμπαιγμὸν ὡς νὰ τοὺς ἐπταίσις τίποτε τὸ κακῆμοιρον αὐτὸ ἔτος· τοῦ κρατοῦν μνησικακίαν δι' ὅτι κακὸν ὑπέφεραν καὶ δι' ὅτι καλὸν δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἀπολαύσου· ἀλλὰ πόσοι, ἂν ἐζήτηον τὸ αἷτιον τῆς δυστυχίας των, θὰ ἐπήγγιζον πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸν ἑαυτῶν των καὶ θὰ ἐσφύριζαν εἰς τὸ ἴδιόν των αὐτῆ;

Πολλοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰ καταστήματα, τὰ βιβλιοπωλεῖα, τὰ ἐμπορικὰ, καὶ ἀγοράζου τὰ δῶρα τῆς πρώτης τοῦ ἔτους· ἀγοράζου ὠραία χρυσοδεμένα βιβλία μὲ ὠραίας εἰκόνας, λευκώματα, μελανοδοχεῖα· τὰ καλὰ καὶ φρόνιμα παιδάκια περιμένου μὲ καρδιοκτύπι τὸ δῶρον τοῦ μ. π. α. ἢ τῆς μα. μ. α. εἰ! Ὡ! πῶς θ' ἀστράφου τὰ ματάκια των ἀπὸ χαρὰν όταν τὰ λάβου· ἀλλὰ πού νὰ περιμένου ἕως τὴν Πρωτοχρονιάν!.. ἀπὸ τὴν παραμονὴν ἤρχισαν ἄλογα νὰ καλπάζου μανιωδῶς, χωρὶς νὰ κινεῖνται ἀπὸ τὴν θέσιν των, τὰ πρόβατα νὰ βόσκου ἡσυχᾶ ἑπάνω εἰς τὸν καναπέν, καὶ οἱ στρατιῶται ἀφ' οὗ κάμουν τὰ γυμνάσιά των ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι νὰ στρατωνίζονται εἰς τὸ κουτί των.

Δὲν ἤξεύρω, ποίαν ἰδέαν ἔχεις περὶ τῶν δῶρων αὐτῶν, μικρὸν μου φίλε, ἀλλ' ἡ ἰδική μου γνώμη εἶνε ὅτι τὰ πολυτελῆ παιγνίδια βλέπτου τὰ παιδία, τὰ κινεῖται πῶς νὰ πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα τὰ χρήματα, πῶς νὰ θυσιάζου εἰς ἰδιοτροπίας ποσὰ μὲ κόπον ἀποκτηθέντα. Σὺ, παραδείγματος χάριν, δὲν θὰ εὐχαριστήθης διόλου, εἴμαι βέβαιος, ἂν σου προσφέρου ἕνα λαμπρὸν κ. α. ρ. γ. κ. ὁ ζ. η. ὁ ὁποῖος ἐντὸς τῆς καμπούρας του περιέχει τὴν τροφήν δέκα οἰκογενειῶν· διόλου δὲν μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἀναρρελῆς καὶ χάριν ἐπιδειξέως σπατάλη· νὰ, ἐκεῖ, εἰς τὸ παράθυρον ἐνὸς ἐμπορικοῦ, βλέπω μίαν κούκλαν μὲ μεταξωτὰ φορέματα, ἡ ὅποια κυττάζει μὲ αὐθάδη βλέμματι τοὺς διαβάτας· πόσον λυποῦμαι τὴν κόρην εἰς τὴν ὅποιαν θὰ δώσου τὸ ἀδιάντροπον αὐτὸ πλάσμα, διὰ νὰ το ἔχη πλησίον τῆς πάντοτε· πρὸς μὲν πολὺ, πολὺ τὴν μικρὰν ἐκείνην κούκλαν, τὴν ἀθάνατον καὶ ἀφελῆ καὶ γυμνήν, διὰ τὴν ὅποιαν θὰ ἐργασθοῦν τὰ μικρὰ δάκτυλα τῆς μικρᾶς κυρίας τῆς, τὴν ὅποιαν θὰ ἐνδύσῃ ἡ μικρὰ μ. μ. α. Αὐτὴ διδάσκει τὴν στοργὴν, τὴν ἀγάπην, καὶ ἡ ἄλλη τὴν πολυτέλειαν τὴν

ἀλαζονείαν ἢ μία μορφοῖται τὴν καρδίαν τῆς μικρᾶς κόρης, ἢ ἄλλη τῆς δίδει τὸ κακὸν παράδειγμα.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ἀγαπητέ μου φίλε, οἱ ἔμποροι κáμνουν τοὺς λογαριασμοὺς των, παρατηροῦν τί ἠγόρασαν καὶ τί ἐπώλησαν, ἂν ἐκέρδισαν ἢ ἂν ἐζημιώθησαν τὸ ἔτος τοῦτο. Τὸν ἴδιον λογαριασμόν πρέπει νὰ κάμῃς καὶ σὺ διὰ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν σου. Ἴδου ἔχασες ἐν ἔτος τῆς ζωῆς σου ἔμαθες τοὺλάχιστον ὅσα ἔπρεπε νὰ μάθῃς ἐν ἔτος; Ἐγένεες ἐν ἔτος μεγαλείτερος, ἀλλ' ἀπεθήκευες εἰς τὴν καρδίαν σου εὐγενῆ αἰσθήματα; Εἶθε νὰ ὁμοιάσῃς μὲ τὸν εὐτυχῆ ἔμπορον, ὁ ὁποῖος παρατηρεῖ μὲ χαρὰν τοῦ ὅτι ἐκέρδισεν, εἶθε νὰ ἴδῃς ὅτι καὶ ἡ φρόνησις σου καὶ αἱ γνώσεις σου, καὶ ἡ συμπεριφορὰ σου εἶνε ἀνώτεροι ἀπὸ πέρυσιν, ὅτι ἔχεις κέρδος ἐφέτος. Πόσον θὰ χαρῆς! ἀλλὰ δὲν θὰ χαρῆς μόνος σου θὰ χαροῦν καὶ οἱ καλοὶ σου γονεῖς, θὰ χαροῦν καὶ ὅσοι σ' ἀγαποῦν, θὰ χαρῶ κ' ἐγώ, θὰ ἔχωμεν μεγάλας ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον σου. διότι οἱ καλοὶ καὶ ὠφέλιμοι ἄνθρωποι δὲν γίνονται διὰ μιᾶς τοιοῦτοι, γί-

νονται ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν, ἔτος μὲ τὸ ἔτος ἔπως οἱ μεγαλέμποροι ἀποκοῦν πολλαῖς κολοσσιαίας περιουσίας ἀπὸ πτωχοὶ ὑπάλληλοι μὲ τὴν οἰκονομίαν ἐκάστης ἡμέρας, ἐπίσης οἱ ἐνάρετοι, οἱ ὠφέλιμοι ἄνθρωποι, οἱ ἔχοντες μέγαν χαρακτήρα, καὶ εὐγενῆ φρονήματα καὶ τιμῶντες τὸ ἔθνος των γίνονται τοιοῦτοι μὲ τὴν μελέτην ἐκάστης ἡμέρας, μὲ τὴν καρτερίαν ἐκάστου μηνῶς, μὲ τὴν φιλοπονίαν ἐκάστου ἔτους.

Εἶθε λοιπὸν, μικρὲ μου φίλε, νὰ σου παρουσιάσῃ κέρδη ἐφέτος ὁ λογαριασμός τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας σου.

Ἐνώπιόν μου ἔχω τὸν ἡμεροδείκτην τοῦ 1885· ἀποσπῶ τὸ τελευταῖον φύλλον ὅπισθον βλέπω λευκὸν εἶνε τὸ ἀγνωστον ἦλθεν ἡ στιγμὴ ν' ἀναχωρήσω ἀναχωρῶ. Χαῖρε!

Σὲ ἀπάζομαι ὁ φίλος σου Δεκέμβριος.
"Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον
ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗ

Η ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΤΟΥ ΦΕΝΑΧ

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 167.]

Ὁ βοτανοπώλης Ἀζώρητο συγκεκλιμένως λέγων τὰς λέξεις ταύτας, καὶ ἡ Ἀρμενία παρετήρη ἐκπληκτικὸς τὸν σπιτονοικοκύρη τῆς, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπίστευε νὰ ἔχῃ τῶσα ἀφιλοκερδῆ αἰσθήματα.

Τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ τῷ ἀποκριθῇ μὲ γλυκεῖς λόγους εὐχαριστοῦσα αὐτὸν διὰ τὴν φιλίαν του, κρότος ὅπλων καὶ βήματα βαρῆα ἀντήχησαν εἰς τὴν ἀγορὰν, ὑπόκωφος δὲ βοή, ἀπὸ τῆς ἐξόδου εἰς στόμα μεταδιδόμενη, ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐξέρχωνται τῶν μαγαζίων των: Οἱ ζαπτιέδες! οἱ ζαπτιέδες! ἐφώναζον.

— Τί συνέβη, ἠρώτησεν ἡ Ἐλμονίκη.

— Κανένα κλέπτῃν βεβαίως θὰ ἐπιέσαν, εἶπεν ἡσυχῶς ὁ βοτανοπώλης, ἐξελθὼν ὡς οἱ γείτονές του εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ μαγαζίου του ὅπως ἴδῃ καλλίτερα τὸ ἀπόσπασμα τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο.

Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὸν τρόμον τῆς Ἀρμενίας καὶ τὴν φρίκην τοῦ Ἀζώρ, ὅτε ὁ ἐνωμοτάρχης τῶν ζαπτιέδων σταματήσας δύο βήματα μακρὰν του, ἠπλώσε τὴν χεῖρά του εἰς αὐτὸν λέγων!

— Κύριε, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ συλλαμβάνω!

— Ἐμένα συλλαμβάνεις; Λάθος ἔχεις! ἀνέκραξεν ὁ βοτανοπώλης, κατατρομαγμένος ἀπὸ τὴν χεῖρα ἢ ὅποια ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Εἰμαι ὁ Ἀζώρ, ὁ βοτανοπώλης τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ Οὐζούμ πασᾶ καὶ ὄχι: κακοῦργος.

— Σένα καὶ ἡμεῖς ἴσα ἴσα ζητοῦμεν, εἶπεν ὁ ζαπτιές, καὶ κατὰ διαταγὴν τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος σὲ συλλαμβάνομεν.

— Θεέ μου, Θεέ μου, εἶπεν ἡ Ἐλμονίκη ἐνόησας τὰς δύο τῆς χεῖρας, διὰ τί πρᾶγμα κατηγοροῦν τὸν προστάτην μου;

— Διατί τὸν κατηγοροῦν; Πρῶτον διότι ἠθέλησε νὰ καταστρέψῃ τὴν πολύτιμον ζωὴν τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος, δώσας εἰς αὐτὸν δηλητήριον ὑπὸ τὸ ὄνομα χωνευτικὸν βάλσαμον. Δεύτερον διότι ἐστειλεν ἓνα μικρὸν κατεργάρον, ὅστις λησμονήσας ὅλον τὸ σέβας τὸ ὀφειλόμενον πρὸς τὸν Μουτεσαρίφην τὸν ἐδρεξε μὲ ζεστον ὑγρὸν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως τὰ πόδια.

— Ὡ! τί ἔκαμε πλὴν αὐτὸς ὁ Ὅρχανές! ἀνέκραξεν ὁ Ἀζώρ, ὅστις τῶρα πλέον ἔτρεμεν εἰς τὰ σωτῆ.

— Ὁ Ὅρχανές εἶνε ὁ αἴτιος πού σας συλλαμβάνουν; ἐπιθύρησεν ἡ Ἐλμονίκη.

— Νά, τὸ βλέπεις, ἀδελφῆ μου. Ἄλλ' ἀσὺπάγω γρήγορα εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ διοικητοῦ θέλω νὰ δικαιολογηθῶ εἰς τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα.

— Σιγά, σιγά, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης τῶν ζαπτιέδων δὲν ἔχω διαταγὴν νὰ σε ὑπάγω εἰς τὸ κονάκι του, ἀλλ' εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Γενι-Καπού.

— Θὰ φιλακισθῶ λοιπὸν πρὶν δικασθῶ;

— Θὰ δικασθῆς ἔπειτα πάντοτε ἔτσι γίνεται. Ἐδῶ. Θὰ ἔχῃς ἄλλως τε καὶ ἀντίγραφον εἰς τὴν φυ-

λακίην τὸν μικρὸν Ὅρχανές, ὁ ὁποῖος εἶνε ἤδη φυλακισμένος.

— Ὁ Ὅρχανές μου, τὸ παιδάκι μου, εἰς τὴν φυλακίην! ἀνέκραξε μὲ λυγμούς ἡ Ἐλμονίκη. Ἀζώρ, θὰ πάγω νὰ πέσω εἰς τὰ πόδια τοῦ Οὐζούμ πασᾶ καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ χάριν καὶ διὰ τοὺς δύο σας.

— Πήγαίνε, ἀδελφῆ μου, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σε φωτίσῃ, διότι εἴμεθα ἀδῶδι.

Ἐν ᾧ ἡ Ἐλμονίκη ἔτρεχε κλαίουσα εἰς τὸ μέγαρον τοῦ δικαστοῦ, ὁ βοτανοπώλης ἐσύρετο ἀπὸ τοὺς ζαπτιέδες εἰς τὴν φυλακίην, ἀφ' οὗ ἐννοεῖται,

κατὰ τὴν θύραν. Ἡ Ναζίκ ἦλθε καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ κλαίουσαν.

— Τί ἔχεις, μητέρα; εἶπεν ἰδοῦσα τὴν Ἐλμονί-

κην ὄχρᾶν καὶ κλαίουσαν.

— Ἀχ! κόρη μου, μεγάλο κακὸ μᾶς εὗρηκε...

— Ἐἰς τὴν φυλακίην! Καὶ διατί;

— Φόρεσε τὸν πέπλον σου καὶ τὸν φερτζέ σου κόρη μου θὰ σου εἰπῶ εἰς τὸν δρόμον τί ἔ-

τρεξε.

Ἡ Ναζίκ δὲν ἤργησε νὰ ἐνδυθῇ μετὰ πάντα λεπτὰ αἱ δύο γυναῖκες ἐξήλθαν εἰς τὴν θύραν τοῦ με-

« Ὁ ΒΟΤΑΝΟΠΩΛΗΣ ΕΥΥΡΕΤΟ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΖΑΠΤΙΕΔΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗΝ »

εἶχε προηγουμένως διπλοκλειδώσει τὸ μαγαζιον του.

Καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ, οἱ ἐργαστηριοῦχοι τῆς ἀγορᾶς τὸν ἐβλεπον μὲ περιέργειαν καὶ δυσπιστίαν.

— Βλέπετε, ἔλεγον, ὁ Ἀζώρ δὲν ἤλλαξε πραγματικῶς, ὁ κακὸς μένει πάντα κακός.

Ἄλλ' ὁ βοτανοπώλης, ἔχων ἤσυχον τὴν συνείδησίν του, ἐμεῖδια φιλοσοφικῶς ἀκούων τοὺς σκληροὺς ἐκεῖνους λόγους καὶ ὡς μόνον ἀπάντησιν εἶπε:

— Δὲν πρέπει νὰ ὑβρίζετε ἐντὶ ἀνθρώπων ὅταν τοῦ συμβαίη καὶ δυστύχημα.

Ἡ Ἐλμονίκη ἔτρεχε τυχῶς ἢ ἰδέα ὅτι ὁ μῖος τῆς; καὶ ὁ εὐεργέτης τῆς ἐκινδύνευον τῆς ἐδίδε πτερὰ. Περὰσσια ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Φενάχ ἐκτύπησε δυ-

γάρου τοῦ Οὐζούμ πασᾶ.

Μεγάλῃ ταραχῇ ἐπεκράτει εἰς τὴν κατοικίαν ἐκαίην, παρὰ τὴν συνήθη τὰς ἄλλας ἡμέρας ἡσυχίαν. Αἱ Ἀρμένιαὶ ἐμόρηκαν εἰς τὴν μεγάλην αὐλήν καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ ἐνα ἀγᾶν τὴν χάριν νὰ ἰδοῦν τὴν Ἐξοχότητά του.

— Τρελλὰ εἶσθε, ταῖς ἀπεκριθῆ οὗτος. Ὁ πασᾶς κομᾶται βαθειά καὶ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ τάρῃ τὴν ἡσυχίαν του!

— Καὶ ἡ Ἐξοχότης του ὁ Δζελάλ-Βεης;

— Δὲν εἶν' ἐδῶ.

— Θὰ ἔλθῃ ἀπόψε;

— Πολὺ ἀνυπόμονη εἶσαι, κυρά, εἶπεν ὁ ἀγᾶς.

Έχεις καμμίαν μεγάλην ελπίσιν νά είπης εἰς τὰς Ἐξοχότητάς των;

— Έχω νά τοῖς εἰπῶ κάτι, τὸ ὁποῖον μ' ἐνδιαφέρει πολὺ, εἶπε μὲ στεναγμὸν ἡ Ἐλμονίκη, εἶμαι ἡ μητέρα τοῦ δυστυχοῦς ὑπαλλήλου τὸν ὁποῖον ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν.

— Αὐτοῦ τοῦ μικροῦ Ὀρχανῆς ὅπου ἐτόλμησε; . .

— Δὲν ἤξεύρω τί ἔκαμε, ἀφάντη ἀγὰ κάμε μου τὴν χάριν νά μού το εἰπῆς.

— Ὁ υἱός σου, κυρά, ἦλθε πρὸ μιᾶς ὥρας ἐπάνω εἰς ἓνα λευκὸν γαῖθάρων καταδρωμένον ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του ἓν χονδρὸν ἐργαλεῖον τὸ ὁποῖον ὠμοίλαζε μὲ τορπίλλην.

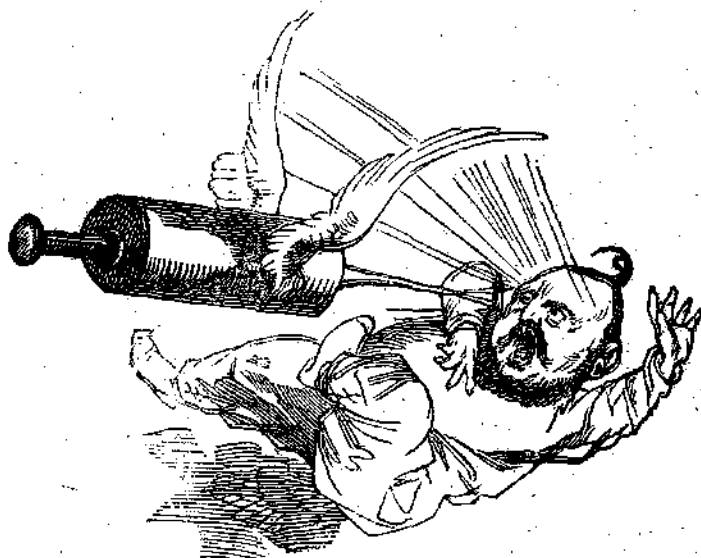
— Μὲ τορπίλλην;

— Εἶπεν ὅτι ἔρχεται ἐκ μέρους τοῦ Ἀζώρ καὶ

Ζ'.

Τὴν νύκτα τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἦτις ἦτο τόσοσὴν κακὴ διὰ τὸν βοτανοπώλην καὶ τὸν ὑπάλληλόν του, ἐν ᾧ ὁ Οὐζούμ Πατάς ἐκοιμάτο ἡσυχῶς, θεραπευθεὶς ἀπὸ τὴν βρυστομαχίαν του μὲ τὸ ρητρινόλαδον τὸ ὁποῖον ἔπιεν ὡς χωνευτικὸν βάλσαμον, ὁ νέος Δζελάλ-Βέης εἶχεν ἀποσυρθεὶ εἰς μικρὸν κῆσι, κείμενον εἰς τὸ μέσον πελωρίου κήπου συγκοινωνοῦντος μὲ τὸ μέγαρον, καὶ διὰ νά ξεκουρασθῆ ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας ἔπαυσε κιθάραν ἐξηπλωμένον; ἐπὶ τοῦ σοφᾶ καὶ ἔψαλλε τρεῖς ὥρας ἀστροφῆς τοῦ Ἀνθῶνος τοῦ Σαδῆ.

Ἦτο ὠραία φθινοπωρινὴ ἑσπέρα. Ὁ ἀπρ εἰωδιάζεν ἀπὸ γαζίας καὶ μαγβολίας καὶ ἐλίκνιζεν ἡσ-

φέρει ἱατρικὸν τὸν ἀφήκαμεν καὶ ἐμβόηκε. Μόλις ἐπληρώσεν εἰς τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα τὸν ἔβραξε μὲ τὸ ζεστόν νερόν τὸ ὁποῖον εἶχε μέσα τὸ ἐργαλεῖον ἐκεῖνο. . .

— ὦ, Θεέ μου!

— Το ἀστὲρον εἶνε ὅτι ἐφάνετο ἐκπληκτος διότι τον ἐπήγγαιναν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἐπανελάμβανε καθ' ὁδόν: « Ἔτσι μὲ διέταξε τ' αφεντικό μου νά κάμω » Μὴ φοβεῖται, κυρά μου, εἶπεν ὁ Ἀγῶς εὐσπλαγχνισθεὶς τὰ δάκρυα τῆς Ἀρμενίας, ὁ υἱός σου θά κηρυχθῆ ἀθῶος. Ἡ ἀπλότης ἐφάνετο εἰς τὸ χαριτωμένον πρόσωπόν του ἀλλ' ὁ Φενάχ θά τιμωρηθῆ αὐστηρῶς. Διότι οἱ κακοὶ πρέπει νά τιμωρῶνται.

— Ὁ καίμενος ὁ Ἀζώρ! εἶπε μὲ στεναγμὸν ἡ Ναζίκ, τώρα θά τιμωρηθῆ διὰ τὴν κακίαν καὶ τὴν φιλαργυρίαν ὅπου εἶχεν ἄλλοτε, ἐνῶ ἤρχισε νά γίνεται τόσοσὴν κηλός.

χωσ τὸ φύλλωμα τῶν μεγάλων δένδρων εἰς τὸν οὐρανὸν ἔλαμπον τὰ ἀστρα καὶ τὸ μακρυνὸν των φῶς ἐφώτιζεν ἀσθενῶς τοὺς διαδρόμους τοῦ κήπου.

Κάτω ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς πλατάνους δύο γυναῖκες ἐδάδιζον ἀργὰ ἀργὰ, ἀπὸ φόβον μὴ ἀκουσθῶσι τὰ βήματα των, διευθύνοντο δὲ πρὸς τὸ φωτισμένον κῆσιν μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐτραγῶδει ὁ Δζελάλ-Βέης.

Φθάσκει εἰς τὰς μαρμαρίνας βαθμίδας, πλησίον τοῦ ἀπὸ περσικὸν ὕψωμα παρακετόστατος τὸ ὁποῖον ἔκλειε τὴν εἴσοδον, αἱ δύο γυναῖκες ἐσταμάτησαν συγκινημέναι καὶ ἀναποτάσιστοι. Ἡ περισσότερον ἡλικιωμένη ἐγονάτισεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων προσευχομένη πρὸς τὸν Θεόν ἡ νεωτέρα μετὰ στιγμαῖον δισταγμὸν, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Δζελάλ-Βέη σταυρώσασα τὰς χεῖράς της εἰς ἀφῶνον δέησιν ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν συγκινησὴν της δὲν ἠδύνατο νά εἰπῆ λέξιν.

Ὁ γραμματεὺς, ἐκπλαγεὶς ἀπὸ τὴν ἀπροσδοκῆτον ἐκείνην ἐμφάνισιν, ἀφῆκε τὴν κιθάραν του, ἀναγνώρισας, ὅχι χωρὶς ἐκπληξίν, τὴν νεκρὰν Ἀρμενίαν τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἰδεῖ ἐπ' ὀλίγον τὸ πρῶτ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φενάχ.

— Τί θέλεις, κόρη μου; εἶπε μὲ γλυκύτητα εἰς τὴν Ναζίκ· διατί ἦλθες ἐδῶ τὰ μεσάνυκτα καὶ φάνεσαι τόσοσὴν τετραγαμένη;

— Ἐρχόμεθ νά ζητήσωμεν τὴν ἐπιείκειάν σας, Ἐξοχότατε, εἶπεν ἡ Ἐλμονίκη, εἰσελθοῦσα καὶ αὐτὴ καὶ γονατίσασα πρὸ αὐτοῦ πλησίον τῆς θυγατρὸς της.

— Σὰς βεβαίῳ, ὅτι δὲν ἐννοῶ τί θέλετε νά εἰπῆτε, εἶπεν ὁ Δζελάλ, περισσότερον ἐκπληκτος· μήπως ἀπὸ σήμερ τὸ πρῶτ ἐκάματε κανὲν ἐγκλημα, καμμίαν προδοσίαν;

— Ὅχι ἀθένητα, ἀλλὰ τὰ δύο ἐντα τὰ ὁποῖα ἀγαπῶμεν περισσότερον, ὁ υἱός μου Ὀρχανῆς καὶ ὁ προστάτης μου Ἀζώρ, εἶνε εἰς τὴν φυλακὴν. . .

Ἡ Ἐλμονίκη ἐνθρυνθεῖσα ἀπὸ τὴν ἐπιείκειαν τοῦ Δζελάλ-Βέη, διηγήθη τί ἔπαθεν ὁ πατάς ἀπὸ τὴν ἀπροσεξίαν καὶ τὴν ἀπειρίαν τοῦ υἱοῦ της.

— Ἠσύχασε, λάβε θάρρος, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ νεαρός Βέης, ὅτε ἡ Ἀρμενία ἐτελείωσε τὴν διήγησιν της· θά μεταχειρισθῶ ὄλην τὴν ἐπιρροὴν τὴν ὁποῖαν ἔχω ἐπὶ τοῦ πατᾶ ὥστε νά τον πείσω νά συγχωρήσῃ τὸν υἱόν σου καὶ τὸν προστάτην σου.

— Ὁ Θεός νά σας εὐλογῆσῃ, εὐγενέστατε Βέη, εἶπεν ἡ Ἐλμονίκη φιλήσασα τὸ κράσπεδον τοῦ ἐνδύματος τοῦ Δζελάλ-Βέη. Ὁ Θεός ἔβαλε τὴν ἐξου-

σίαν εἰς τὰς χεῖράς σας, διὰ νά κάμνετε καλὸν εἰς τοὺς δυστυχεῖς.

Τὸ πρῶτ τῆς ἐκαδριον, μετὰ μικρὸν ἐξέτασιν ἀρχικὰν ἐλευθέρους τὸν βοτανοπώλην καὶ τὸν Ὀρχανῆς. Ὁ Ἀζώρ ἔτρεξε καὶ ἤνοιξε τὸ μαγαζιὸν του, πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τῶν κακῶν γειτόνων του, οἱ ὁποῖοι ἐνόμισαν ὅτι ἐγλύτωσαν ἀπαξ διὰ παντός ἀπὸ τόσοσὴν φοβερὸν ἀντίπαλον.

Ὁ Ἀζώρ δὲν εἶχε πλέον πελάτην τὸν μουτσαρίνην. Ἀλλὰ ἡ Ἐλμονίκη ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐργαστηρίου τῶν χειροτεχνημάτων. Ἀλλὰ διὰ νά μὴ ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὸν Ἀζώρ καὶ τὸν ἀφήσῃ πάλιν ἔρημον, ὅπως πρῶτα, ἡ ἀγαθὴ Ἀρμενία συγκάτενευσε νά ὑπανδρευθῆ τὸν Φενάχ. Ὅστος υἱοθέτησε τὴν Ναζίκ καὶ τὸν Ὀρχανῆς καὶ ἐδῶκεν εἰς τὰ δύο τέκνα τῆς Ἐλμονίκης ἀρκετὸν μέρος τοῦ θησαυροῦ του τὸν ὁποῖον συνήθροειεν ἀπὸ ἐτῶν λεπτόν πρὸς λεπτόν.

Ἐπάνω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς οἰκίας, ὁ βοτανοπώλης Ἀζώρ ἐπέγραψε, κατὰ τὴν ἀνατολικὴν συνήθειαν, τὸ ἐξῆς ἐμβλημα: Ἡ θύρα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν περνοῦς εἶνε θύρα εὐλογίας.

Τὸ ἐμβλημα τοῦτο εἶχεν ἀφιερώσει εἰς τὴν ἐξαιρετὸν Ἐλμονίκην, ἡ ὁποῖα τόσοσὴν καλὰ ἀντήμειψε τὴν φιλοξενίαν τοῦ Φενάχ· διότι ὅχι μόνον τὸν μετέβαλε καὶ τὸν ἔκαμε τίμιον καὶ ἀγαθὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὴν ἔφερε καὶ τὴν συζυγικὴν εὐδαιμονίαν.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΔΕΒΕΛΑ ΧΑΝΟΥΜ)

Η ΑΛΩΠΗΞ ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ

Ἡ κυρά Ἀλωπού εἶδε μίαν νύκτα τὸ φεγγάρι νά καθρεπτίζεται καταστρόγγυλον εἰς τὸ νερόν ἐνὸς φρέατος.

Τὸ ἐπῆρε διὰ τυρί.

Ἐμβόηκε λοιπὸν μέσα εἰς τὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς δύο κάδδους, οἱ ὁποῖοι ἐχρησίμευον διὰ νά τραβοῦν νερόν ἀπὸ τὸ φρέαρ καὶ κατέθη ἔως κάτω.

Ἦτο ἐνόησε τὸ λάθος της, ἀλλὰ ἐδρέθη εἰς πολὺ δύσκολον θέσιν. Τί νά κάμῃ; Πῶς ν' ἀναβῆ;

Ἀφ' οὗ ἐπερίμενε δύο ἡμέρας, εἶδεν ἓνα λύκον νά περναῖ ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος.

— Κουμπάρε, τῷ φωνάζει ἡ Ἀλωπού, ἔλα δὲ

νά γευθῆς καὶ σὺ αὐτὸ τὸ ὠραῖον τυρί· εἶνε τόσοσὴν πολὺ ὥστε δὲν θά ἤμπορέσω νά το φάγω μόνη μου. Ἐχω βάλλει ἓνα κουβὰ ἐκεῖ ἐπάνω, ὁ ὁποῖος θά σὲ βοηθήσῃ νά καταβῆς.

Ὁ Λύκος, ὅστις ἦτο πολὺ κουτός, πρὸ πάντων δὲ πολὺ λαίμαργος, ἐκκμεν ὅτι τὴν παρήγγειλεν ἡ ἀλώπηξ.

Ἀλλ' ἄμα ἐμβόηκεν εἰς τὸν κάδδον, ἀνέβη ὁ ἄλλος εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο ἡ ἀλώπηξ καὶ ὁ Λύκος κατέβη εἰς τὸ βάθος τοῦ πηγαδίου, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ.

Αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι εἶνε λαίμαργοι καὶ μαρόπιστοι.

ΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Διὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου λήγει τὸ 7^{ον} ἔτος τῆς ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. Ὅσοι ἐκ τῶν κυρίων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ λαμβάνωσιν αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ „προσεχὲς ἔτος 1886 καὶ νὰ μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀποστολῆς τοῦ περιοδικοῦ ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φυλλαδίου, παρακαλοῦνται νὰ ἀνανεώσωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν τῶν πέμπτοντες τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς εἰς γραμματόσημα ἢ χαρτονομίσματα διὰ συστημένης ἐπιστολῆς των; Πρὸς τὸ Βιβλιοπωλεῖον **ΚΑΡΟΛΟΥ ΒΙΑΜΠΕΡΓ**, ὁδὸς Ἐρμοῦ **Εἰς Ἀθῆνας**, πρὸς δ, ὡς καὶ διὰ τῶν προηγηθέντων φυλλαδίων ἀνηγγέλ-
λαμεν, ἀνετέθη ἡ ἀποκλειστικὴ ἐγγραφὴ τῶν συνδρομητῶν τῆς τε ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

Ἡ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ συνεχίζουσα τὸ ἔργον αὐτῆς, ὅπερ ἀπὸ ἐπταετίας ἀνέλαβε, τὴν αὐτὴν θὰ βαδίσῃ ὁδὸν καὶ κατὰ τὸ 1886 μετὰ τῶν δυνατῶν ἐκάστοτε βελτιώσεων. Θὰ ἐκδίδεται δὲ τακτικῶς καὶ ἀκριβῶς τὴν 15^{ην} καὶ τὴν 30^{ην} ἐκάστου μηνὸς καὶ θὰ περιέχῃ, ὡς πάντοτε, ὕλην ἐκλεκτὴν καὶ ποικίλην, συνενοῦσαν τὸ διδασκτικὸν μετὰ τοῦ τερπνοῦ. Συνεργάτας αὐτῆς θὰ ἔχῃ τοὺς ὁμολογουμένως πλέον εὐδοκίμησαντας εἰς τὴν παιδικὴν φιλολογίαν, τοὺς γνωρίζοντας τὴν γλῶσσαν τῶν παιδίων καὶ μελετήσαντας τὴν ψυχὴν των, ὡς καὶ ἐκείνους ὧν ἡ Μοῦσα εἶνε τόσοσιν τρυφερὰ ὥστε δύναται ν' ἀποτείνεται καὶ εἰς παιδία. Κατὰ τὸ 1886 λοιπὸν ἡ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ θὰ περιέχῃ πρωτότυπα διηγήματα καὶ διαλόγους τοῦ κ. Ἀρ. Π. Κουρτίδου, ποιήματα καὶ μῦθους τῶν κ.κ. Ἄλ. Κατακουζηνοῦ, Π. Ι. Φέρμου, Γ. Μ. Βιζυηνοῦ, Κ. Παλαμᾶ, Ι. Πολέμη κ.λ.π. καὶ τὴν ἄλλην ἐν γένει συνήθη ποικίλην καὶ ἐνδιαφέρουσαν ὕλην, ἥτοι ἐκλεκτὰς μεταφράσεις τῆς Κυρίας Σ. Α. Π. Κ., Σοφίας Δήμου, Φιλομήλας Σαπφούς Δηλαδῆ, Σταματίνας κ.λ.π. Μουσικὴν, Ἀλληλογραφίαν, Παιδικὸν Πνεῦμα, Πνευματικὰ Ἀσκήσεις, ἐπὶ πᾶσι δὲ καὶ εἰκόνας εὐρωπαϊκὰς καλλιτεχνικωτάτας.

Ἐν τῇ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ κατὰ τὸ ἔτος 1886 θὰ καταχωρισθῇ καὶ τὸ θελκτικώτατον μυθιστόρημα «Ὁ Βράχος τῶν γλάρων» ἔργον τοῦ περιωνύμου Γάλλου συγγραφέως καὶ μέλους τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Ἰουλλίου Σανδᾶ, ὅστις συνέταξεν αὐτὸ χάριν τοῦ μικροῦ ἀνεψιοῦ του. Ἐν τῷ μυθιστορηματι τούτῳ, κοσμουμένῳ καὶ δι' ἐξαιρέτων καὶ πολλῶν εἰκόνων χαραχθεῖσάν ἐν Γαλλίᾳ, καταδεικνύεται μέχρι τίνος βαθμοῦ δύναται νὰ φθάσῃ ἡ μητρικὴ στοργή, πόσων καὶ ὀπῶν κινδύνων αἴτια γίνεται πολλάκις ἡ παρακοή καὶ ἡ ἀπερισκεψία τῶν παιδίων καὶ πόσῃς λύπῃς πρόξενος εἰς τοὺς γονεῖς, προσέτι δὲ ὅτι τὰ καλὰ παιδία ὀφείλουσι νὰ ἀγαπῶσι καὶ νὰ ἐλεῶσι τοὺς δυστυχεῖς, καὶ ὅτι οὗτοι οὐχὶ σπανίως γίνονται, παρ' ἐλπίδα, ὀφέλιμοι εἰς τοὺς εὐεργετοῦντας αὐτοὺς. Χαρακτηρίζει δὲ τὸ ἄριστον τοῦτο μυθιστόρημα ποικιλία καὶ χάρις ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους κινουσα ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου καὶ ἀπτόμενη τῶν εὐγενεστάτων χορδῶν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Τὴν ἐκ τῆς Γαλλικῆς μετάφρασιν τοῦ «Βράχου τῶν γλάρων» ἀνέλαβεν ὁ καὶ τοὺς «Τρεῖς μικροὺς Σωματάρυλακας» μεταφράσας κ. Π. Ι. Φέρμος.

Κατὰ τὸ ἔτος 1886 ἐν τῇ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚῃ Τῆς ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ἥτις εἰσέρχεται καὶ αὕτη εἰς τὸ 4^{ον} τῆς ἐκδόσεώς της ἔτος ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου, θέλει δημοσιεῦθῃ ἡ «Ἀνθούλα» ὠραιότατον μυθιστόρημα, συγκινητικώτατον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, καὶ πλήρες χάριτος καὶ εὐφυίας. Ἡ «Ἀνθούλα», ἥς τὴν μετάφρασιν ἐκ τῆς Γαλλικῆς ἀνέλαβεν ὁ κ. Ἀρ. Π. Κουρτίδης, εἶνε θελκτικώτατον ἔργον τὸ ὅποιον οἱ μικροὶ συνδρομηταί μας θ' ἀναγνώσωσι μετὰ θερμοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ εἰς τὸ ὅποιον οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες θὰ εὐρωσιν ἐπίσης μεγάλην τέρψιν· μικροὶ δὲ καὶ μεγάλοι θὰ μείνωσιν καταγοητευμένοι, διότι σπανίως συν-
εδέθη μὲ τὴν ἐπιτυχίαν ἢ ἠθικὴν καὶ ἡ μόρφωσιν μετὰ τῆς συγκινήσεως δδον εἰς τὴν Ἀνθούλαν. Ἐν ᾧ οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ θὰ δακρύωσιν, ἐνῶ γέλωσ ἡχηρὸς θὰ διαστέλλῃ τὰ ἐρυθρὰ χεῖλη τῶν ἀναγνωστῶν καὶ τῶν ἀναγνωστῶν, αἰφνης μία ὀρθή ἰδέα θὰ προσηλωταί εἰς τὸν νοῦν των, ἐν εὐγενεῖς αἰσθη-
μα θὰ ριζοῦται ἀνεπαίσθητως εἰς τὴν καρδίαν των.

Ὅχι ὀλίγον θέλητρον δίδει εἰς τὸ τερπνότερον τοῦτο ἔργον τὸ ὅτι περιγράφει σκηνὰς ἐξοχικὰς, καὶ εἶνε πλήρες δρόσου καὶ ποιήσεως.

Ἡ «Ἀνθούλα» θὰ κοσμηταί ἀπὸ ἀρίστας εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι ἐχαραχθῶσιν εἰς Παρισίους ἀπὸ εὐρω-
παίου καλλιτέχνα.

Ὁ Διευθυντῆς

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΨΑΡΙΟΣ